Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 187. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 1-го ВЕРЕСНЯ 1978 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 1, 1978 No. 187. VOL. LXXXV

ОДВУ МАТИМЕ СВІЙ 34-ий З'ЇЗД З КІНЦЕМ ЦЬОГО ТИЖНЯ

Лігайтон, Па. — З кінцем цього довгого кінця тижня і з нагоди Свята Праці, в днях від 2-го до 4-го вересня, тут на власній Оселі ім. Олега Ольжича, відбудеться уже 34-ий з черги З'їзд Організації Державного Відродження України (ОДВУ) — інформує Центральна Управа, головою якої є проф. д-р Богдан Гнатюк, а секретарем Лев Куделя. В рамках З'їзду відбудуться конференції Братніх Організацій (УЗХ, „Зарево", МУН) та З'їзд Українського Визвольного Фронту. З'їзд проходитиме під знаком 60-их роковин відновлення Української Державности та 40-річчя смерти сл. п. полк. Євгена Коновальця, основоположника українського національного руху. В рамках З'їзду в неділю, 3-го вересня, о год. 6-ій вечора відбудеться спільна урочиста вечеря з представниками запрошених організацій та гостей. Під час вечері ред. Ярослав Гайвас виголосить доповідь на тему ювелійних святкувань.

ЛИСТИ НОВООБРАНОГО ПАПИ ВІДКРИВАЮТЬ ЙОГО СТАНОВИЩЕ ЩОДО МОДЕРНИХ ТЕЧІЙ

Рим. — Пресове агентство Ройтер інформує, що книга зібраних листів Папи Івана Павла І-го, написаних поміж 1960-1970 роками до давно померлих письменників — Чарлза Дікенса і Марка Твейна та інших чільних особистостей, поміщених в екклезіястичному журналі в Падуї, раптово, від його вибору на папський престіл, — своєю появою здобули широкий розголос і насвітлили напрямні філософії і поглядів теперішнього Папи.

Найбільш улюбленим автором Папи був Чарлз Дікенс, повісті якого він читав ще у своєму дитинстві, перебуваючи тоді в північній Італії. Святіший Отець зокрема схвалює любов і співчуття автора до убогих людей і його бажання перевести соціяльні реформи, що особливо проявилося у Дікенсових книжках — „Дейвід Куперфілд" та „Різдвяні колядки". У своєму листі до автора теперішній Папа пише: „Ти всю свою симпатію віддаєш убогим. Проти них стоять визискувачі, яких ти караєш своїм пером". Відтак він до цього ж самого автора писав: „Часи змінилися. Робітників в Европі вже не визискують. Профспілки і соціялізм їм дещо дали, щоб вони змогли жити". В заключенні Папа сказав: „Увесь світ є домом убогих, у якім існує велика потреба Бога".

Про музичну групу „Бітлс" Папа, той ще кардинал Альбіно Люсіяні, пише до героя французької опери Фігаро, злегка атакуючи цю групу: „Чотири молоді розкуйовджені співаючі птахи... яким королева Англії повинна була наказати мовчати, однак вона їх піднесла до гідности лицарів". Проте, найбільш суворими словами він картає підприємства, які, користуючись цією музичною групою, експлуатують молоде покоління, продаючи їм мільйони платівок і модерних одягів, навчаючи їх думати тільки про те, що Папа це називає „останнім криком моди і елеганції". Однак, пише далі Папа, — „Я не хотів, щоб хтось подумав, що у всьому я бачу сатану, але я радше зі смутком роздумую над тим, що це все не сприяє розвиткові чеснот у молоді".

І знову в листі до Фігаро Папа перестерігає, що не дивлячись на добрі наміри, які проголошують Го Чі-мінь, Че Гевара та Фідель Кастро — вони тільки нищать і ділять народи в пошукуванні за утопією. — „Вони не бачать, що цей хаос, спричинений насильством — звичайно спопільнює прогрес, розсіваючи невдоволення і ненависть".

У листі до італійського драматурга Карла Гольдоні, письменника, що з XVIII сторіччя, Папа Іван Павло І-ий підкреслює свою безсумнівну опозицію щодо абортів, а також не схвалює зростання руху в напрямі зрівняння полів і незалежности, пишучи, що аборти, легалізації яких домагаються жінки в парляменті — це „інфекція або епідемія... або недуга, імпортована з-поза Італії". Боротьба за зрівняння прав жінки, на думку Папи, — „створює атмосферу, яка підриває їхні здорові переконання та їхнє релігійне і моральне життя".

Понтифікат Папи Івана Павла І-го розпічнеться скромними церемоніями

Ватикан. — Пресові агентства інформують, що після трьох днів надумн, колишній патріярх Венеції і обраний на папський престіл в найкоротшому часі конклява 65-річний Папа Іван Павло І-ий, відкинув колишні величаві церемоніяли папської інсталяції, вирішивши відправити 3-го вересня тільки урочисту Службу Божу, як Єпископ Риму. Цим разом не буде стародавнього коронаційного церемоніялу, що його притримувалися принаймні 107 із 262-ох попередників Папи, під час якого Святіший Отець, отримував високу, потрійну золото-срібну корону зі супровідними словами: „Візьми цю тіяру, прикрашену трьома коронами, знаючи, що ти є Батько Князів і Королів, Провідник Світу і Намісник усієї Землі Ісуса Христа нашого Спасителя".

Останній Папа, що його не вспіли коронувати, був у 1590 році Папа Урбан УІІ; прожив він тільки дванадцять днів після його обрання. Попередник новообраного Папи, Павло УІ, дав розпорядження, щоб після коронації продати його потрійну корону, а гроші з неї роздати бідним.

Новообраний Папа, ще бувши кардиналом Альбіно Люсіяні, продав свій золотий перстень і пасторальний хрест, призначивши гроші для недорозвинених дітей. Прибічники Папи також сказали, що Святіший Отець не вживатиме більше під час церемоній переносного крісла або папської лектики, на якому, звичайно, носили його попередників. Говорять, що Папа Іван Павло під час процесії йтиме пішком до тимчасово зробленого вівтаря на площі св. Петра.

ГУБЕРНАТОР ПУЕРТО-РІКО ВІДКИДАЄ ОБВИНУВАЧЕННЯ ЕКСТРЕМІСТІВ

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Пресові агентства інформують, що губернатор Пуерто-Ріко, Карльос Ромео Барцельо, заявив на форумі Організації Об'єднаних націй, а зглядно перед Комісією деколонізації, що Пуерто-Ріко не є колонією З'єднаних Стейтів Америки і ЗСА не використовують економічно острова, як про це говорять екстремістичні групи, зокрема марксисти, працюючи в напрямі відокремлення Пуерто-Ріко від ЗСА. Губернатор запросив членів Комісії ОН відвідати острів і наочно переконатись, що жадна влада не переслідує населення, як це твердять опоненти, і що населення острова може кожної хвилини само вирішити свою долю. Губернатор Барцельо просив Комісію, яка складається з представників 24-ох країн-членів ОН, не мішатися до внутрішніх справ Пуерто-Ріко. Комісія, як відомо, розглядала скаргу Куби, яка твердить, що Пуерто-Ріко є колонією ЗСА. Натякаючи на венесодавців, тобто на представників Куби, губернатор заявив, що усім відомі мотиви комуністичних представників і їх трактувати поважно було б не розважно.

Після виступу в Ню Йорку, губернатор Пуерто-Ріко поїхав до Бостону на конференцію губернаторів, шукаючи там підтримки для його становища. Він просив зібраних підтримати резолюцію, що тільки населення Пуерто-Ріко має право вирішити свою долю шляхом голосування чи зглядно плебісциту. Губернатор Ромеро Барцельо переконаний, що найкращою розв'язкою є надання Пуерто-Ріко статусу стейту і прилучення його до ЗСА. Пропозиція Барцельо знайшла широку підтримку серед учасників конференції американських губернаторів.

ЗСА перевіряють своє становище щодо продажу скомплікованих машин для СССР

Вашінгтон. — Адміністрація президента Картера, яка раніше погодилася була продати Советському Союзові відповідну кількість найновіших електронних машин для видобування нафти, перевіряє тепер другий раз своє рішення, бо фахівці Пентагону висловили думку, що згадані електронні машини, керовані компюторами, можна, при певному переставленні, використовувати також для військових цілей. Департамент торгівлі вже дав свою згоду на продаж машин, але департамент енергетики все ще перевіряє справу. Колюмністи „Вашінгтон Пост" Роланд Еванс і Роберт Новак інформують, що Адміністрація передала цю справу ще раз до Пентагону для перевірки Науковою Дорадчою Радою. Ця Рада вже раніше висловлювала думку, що згадані машини можна вживати для військових цілей і з цього приводу є деякі непорозуміння в Адміністрації. Речник департаменту торгівлі заявив, що йому відомо, що про цю справу говорилось на засіданні уряду і відбулись численні консультації урядових агенцій з Пентагоном департаментом торгівлі й іншими департаментами, але покищо немає офіційної заборони продажу. Він однак відмовився коментувати цю справу і відповідати на запити кореспондентів.

В Пенсильвенійському університеті продовжуватимуться українські виклади

Філядельфія. — Кураторія Українських Студій при Пенсильвенійському університеті — подає до відома студентам, зацікавленим у поширенні свого знання української мови й літератури, що в академічному році 1978/79 відбуватимуться в Пенсильвенійському університеті виклади української мови в обох семестрах та семінар з української мови 590, один „юніт", це є три кредити за семестер. Число семінара: 599, дає також три кредити.

Курс мови достосовується до потреб студентів через додаткові заняття і години вправ; в основному, однак, це курс в двох семестрах, що охоплює фонетику (звучню), морфологію (формотворчу і різновидні відмін) і синтаксу (складню). В цьому курсі вивчається також становище української мови серед інших мов та дається історичне мовні пояснення сучасних форм.

Семінар новітньої української літератури ХХ ст. дає змогу студентам ближче пізнати один жанр чи період літератури ХХ ст. В цьому році, в І. осінньому семестрі темою семінара буде література дисидентів, це є їх творчість останніх двох десятиліть.

Потреба цієї теми виринула у зв'язку з пожвавленням творчого вияву молодих талантів в Україні, не дивлячись на переслідування большевицьким режимом.

Реєстрація на осінній семестр уже триває, закінчується в двох перших днях після Дня Праці (Лейбор-дей).

Прохається зголошуватися на згадані курси, пам'ятаючи про те, як щедро підтримує їх наша громада.

Докладніші інформації можна дістати в Славістичному департаменті університету: Slavic Dept. Williams Hall, 36а Spruce St. 6-ий поверх, число телефону: 243-8704, або у викладача курсів д-р Н. Пазуняк, на тел.: DA9-3634.

Перша зустріч з студентами відбудеться в четвер, 7 вересня, о год. 2:30 по полудні, в будинку Вілліямс Гол, кімната ч. 646.

Советський громадянин, підозрілий у співпраці з КГБ зайняв високе становище в ОН

Женева, Швайцарія. — Агентство ЮПІ інформує, що Гелій Дніпровскі, якого дипломати і розвідчі агенції З'єднаних Стейтів Америки і Великої Британії підозрівають у співпраці з советською таємною службою КГБ, зайняв в понеділок, 28-го серпня ц. р., високе становище в європейській Головній Кватирі Організації Об'єднаних Націй, ставши директором персонального відділу з доступом до всіх таємниць цієї міжнародної організації і персональних актів понад 3.000 робітників, затруднених ОН в Женеві. Раніше Дніпровскі працював у такому ж відділі в Головній Кватирі ОН в Ню Йорку, заки його перенесли до Европи на це високе становище. Проти назначення Дніпровского на директора бюра ОН протестували ЗСА і Велика Британія, доказуючи на підставі зізнань колишнього советського високого урядовця в Женеві, Владіміра Резуна, що Дніпровскі є полковником КГБ. Помимо цих застережень, генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм здійснив свій раніший задум стверджуючи при тому, що він не може послуговуватись аргументами втікачів.

ГУА ПРИБУВ ДО ІРАНУ, ПРОДОВЖУЄ КРИТИКУ СССР

Тегран, Іран. — Пресові агентства інформують, що голова китайської Комуністичної партії і прем'єр-міністер уряду Китайської Народної Республіки Гуа Куо-фенг, закінчивши свою 9-денну візиту в Югославії і раніше в Румунії, приїхав у вівторок, 29-го серпня ц. р., до Ірану, де його з великими парадами вітали на летовищі в Теграні шах Могаммед Реза Паглеві, члени уряду, парляментаристи, представники закордонних амбасад, високі військові старшини й велика маса народу, яка, після короткої офіційної церемонії, 21 гарматного вистрілу, відіграння національних гимнів і словних привітань, обкидувала колону авт, у якій їхав Шах і Гуа, квітами, вигукуючи прихильні для Китаю гасла.

Поїздкою до Ірану китайський прем'єр закінчує свою офіційну візиту до трьох держав, метою якої було вивести КНР з дипломатичної ізоляції і започаткувати широкі зв'язки Китаю не тільки з країнами комуністичного, але також західнього світу. Раніше, Гуа прощаючись з Тітом заявляв, що він має вже запрошення багатьох демократичних країн і плянує відвідати їх в найближчому майбутньому. Обидва керівники держав — шах Паглеві і прем'єр Гуа, оминали безпосередньої атаки на Советський Союз, але Гуа, виступаючи на парадному бенкеті в палаці Шаха, говорив про спільних ворогів Ірану і Китаю, і в тому випадку ніхто не сумнівався, що китайський гість мав на увазі Москву. Він також перестерігав „соціялізм-імперіялістів" перед вмішуванням у внутрішні справи своїх південних сусідів, бо на його думку усі справи, внутрішнього і зовнішнього порядку, повинні розв'язувати уряди держав без зовнішнього тиску великих потуг. Гуа при тому підкреслив, що становище КНР до політики гегемоністів вже було раніше з'ясоване у багатьох виступах китайських політичних діячів і що Китай гостро засуджує всяку інтервенцію, безогляду на те, під яким притекстом вона переводиться. „Жадна велика держава, — заявив верховод, — не має права накидувати своєї волі малим і слабшим державам". В кінці своєї промови, яку сильно оплескували приявні на бенкеті численні високі гості, Гуа відмітив, що „історія все засуджувала агресію і агресорів і так станеться й цього разу". При тому він хвалив іранський народ, який намагається захоронити і зберегти свою незалежність та боронить свою самостійність, загрожену з боку „великих сусідів".

Ще перед виїздом Гуа з Ірану буде підписана між обидвома країнами угода про культурну співпрацю, а пізніше після належної підготови і переговорів, угода про економічну виміну між Китаєм й Іраном.

КИТАЙСЬКО-ЮГОСЛАВСЬКІ ВІДНОСИНИ УВІЙШЛИ В НОВУ СТАДІЮ — КАЖЕ ГУА

Београд, Югославія. — Ройтер інформує, що голова китайської Комуністичної партії і прем'єр уряду Китайської Народної Республіки Гуа Куо-фенг та президент Югославії Йосиф Тіто висловили в понеділок, 28-го серпня ц. р., однозгідну думку, що відносини між Югославією і Китаєм увійшли в нову стадію, а переговори, які ведуться тепер на найвисчому рівні в літній резиденції Тіта Бріоні, уважаються зворотним пунктом у відносинах між обома країнами. Гуа заявив Тітові на закінчення його 9-денної візити в Югославії, що він прийняв численні запрошення західньоевропейських країн, а також країн на інших континентах, і він має в пляні відвідати багато країн світу вже в найближчому майбутньому, щоб змцінити зв'язки Китаю з тими країнами, з якими КНР не вдержує ще дипломатичних взаємин. Після закінчення розмов в Бріоні, югославські пратійні і урядові чинники назвали відвідини китайських гостей „історичною подією неперсічної ваги". Тіто прийняв запрошення Гуа в другий раз відвідати Китай, щоб в обопільних розмовах виелімінувати ті різниці в поглядах на міжнародні проблеми, яких не вдалося полагодити в часі візити китайської делегації в Югославії. В загальному представники Китаю і Югославії погоджуються, що так звані невтральні держави, які не пов'язані з жадними політичними ані військовими бльоками, можуть в теперішній ситуації відіграти дуже поважну ролю у світовій політиці, якщо вони знайдуть спільну мову і виступатимуть сконсолідовано на міжнародних форумах. Гуа підкреслив, що в деяких справах він і Тіто не змогли знайти порозуміння, але це не повинно стояти на перешкоді до дальшої дружньої і тісної співпраці між КНР і Югославією. Китайський верховода при тому ще раз недвозначно відкинув усі советські обвинувачення і картав Москву за те, що вона мішається у внутрішні справи Югославії, яка без жадного упередження прийняла китайську офіційну делегацію. 86-річний Тіто заявив на пращання китайському гостеві, що після цих відвідин він має правдивого приятеля в його особі.

Советська і сателітна преса, зокрема чехословацька і болгарська продовжують вести атаку на Гуа і китайську закордонну політику взагалі, обвинувачуючи Китайську Народну Республіку в розпалюванні ворожнечі між народами і підготові до нової світової війни.

Китай готується до контратаки проти в'єтнамських „окупантів"

Гонг Конг. — Міжнародні пресові агентства інформують, що Китай приготовляється силою усунути в'єтнамську військову частину, яка в кінці минулого тижня окупувала горбок на китайській території. Це в'єтнамське вторгнення, в якому загинуло двох в'єтнамців і щонайменше семеро китайців, викликало „велике обурення серед китайських військовиків". Одначе, — як це інформує Нова китайська інформаційна служба, — китайські частини в цій дільниці „ще не отримали наказу до контратаки".

Ця переправа в'єтнамської частини на китайську територію, що широко коментується в китайській пресі, а замовчується у в'єтнамській, представляє найважливішу і найбільш небезпечну подію в в'єтнамсько-китайських непорозуміннях. „Китайці ніколи не дозволять, щоб перебували чужинецькі частини на їхній території", — заявив західній дипломат.

Урядові пекінські кола відмовилися вияснити, чому стримується протидія, але західні дипломатичні кола роблять припущення, що у відсутності китайського верховоди Гуа Куо фенга, який відбуває державну візиту в Румунії, Югославії та Ірану, політбюро стримується від поспішних рішень, одначе, — як інформують пресові агентства, — можна сподіватися китайської контратаки в найближчому часі.

Переговори між делегаціями В'єтнаму і Китаю, що розпочалися в Ганої 8-го серпня ц.р.,щоб розв'язати майбутність 1.7 мільйона в'єтнамців китайського походження, припинилися, бо Пекін покликав голову своєї делегації на консультації.

Просовєтська партія осуджує Садата

Каїро, Єгипет. — Пресова служба „ЮПІ" інформує, що невелика просовєтська партія зорганізувала тут віче, на якому осуджували Садата і домагалися, щоб він відмовився від поїздки на нараду в Кемп Дейвід з ізраїльським прем'єром Бегіном і президентом Картером, бо вона „непотрібна" і „непридатна", а натомість—працювати в напряму арабського об'єднання „для тотальної конфронтації з ізраїльським ворогом".

У противагу цьому вічу, тисячі єгиптян зібралися біля резиденції Садата, виявляючи свою підтримку мирної політики свого президента та вигукували „ми з тобою до кінця".

Представник міністерства закордонних справ заявив, що група експертів під керівництвом міністра Мохаммед Камеля студіює мирові заходи Садата на Близькому Сході та опрацьовує політику і стратегію на нараду в Кемп Дейвіді, яка розпочинається 5-го вересня ц. р.

Драматичні кола твердять, що єгипетські експерти опрацьовують два фундаментальні домагання Садата: звільнення окупованих арабських територій і створення самостійної держави палестинських арабів. Вони опрацьовують також „альтернативну стратегію" у випадку провалу конференції „на вершинах" у мерилендських горах, одначе представник єгипетського міністерства закордонних справ відмовився від обговорювання цього питання.

Усі ці документи мали бути розглянені на спеціяльних нарадах крайової Ради Безпеки, яку в середу, 30-го серпня скликав президент Садат в Ісмаїлії, де він тепер перебуває.

В Португалії заприсяжено уряд

Лісбона, Португалія. — Пресова служба „Ройтер" повідомляє, що президент Іанес перевів заприсяження нового уряду, сформованого підприємцем Нобаром да Коста.

Португалія була без уряду на протязі одного місяця. Урядова криза попереднього уряду соціялістичної партії і соціяльно-демократичного центру створилася після того, коли ультимативні вимоги цього центру про зміну програми були відкинені більшістю членів уряду.

Труднощі, з якими може зустрінутися уряд прем'єра да Коста, вже почали виявлятися в тому, що соціяльно-демократичний центр зігнорував церемонію присяги нового уряду.

Президент Іанес заявив, що новий уряд „вестиме політику тотальної строгости, щоб змобілізувати всіх у досягненні своєї цілі: більше справедливости, подвоєння ефективности і нової та правдивої моральности".

ЗНАЙДЕНО РУКОПИС ГАФІЗА

Ташкент. — Директор Інституту рукописів Академії наук Узбецької ССР проф. Хаміл Сулейманов поінформував советську пресу про видання унікального рукопису Гафіза Хорезмі, який писав на древньотюркській мові (староузбецький, або, як часто говорять, чигатайській).

Під час археологічної експедиції в Індії, проф. Сулейманов відвідував бібліотеки та архіви в різних індійських містах. Вивчаючи фонд музею „Саларджан" у місті Гайдарабаде, Сулейманов прочитав в одній антології про те, що поет Гафіз Хорезмі жив у Ширазі (Іран) в кінці XIV — початку XV ст. Але нічого не згадувалося про життя й особистість поета.

До речі, історія знає загалом 165-ть відомих гафізів, із них понад 50-ть були поетами, інші — малярами, музикантами, співцями, полководцями, політиками і релігійними діячами. Між іншим, „гафіз" означає людину, що знає напам'ять Коран. Свого часу на Сході читання його було спеціяльною професією, даром не багатьох осіб. Одначе слово „гафіз" стало псевдонімом і поетом (в Україні, до речі, творчістю Гафеза Гафіза, одного з цих поетів, займався А. Кримський).

Сулейманов докладно переглянув усі наукові праці, присвячені всім 165 гафізам. У своїх дослідах, він прийшов до заключення, що автором знайденого рукопису є невідомий до цього часу Гафіз Хорезмі. Він вирі у Хорезмі, вихав звідти в Іран, коли туди прийшов орди Тімура, прославився в Ширазі, де свого часу жили інші відомі поети-гафізи.

Рукопис Гафіза, який має появитися фотографічним способом, включає 18-ть тисяч поетичних рядків. На думку Сулейманова, цей рукопис — автограф поета, покищо єдиного в світі твору Гафіза Хорезмі.

Щоб нашому роду не було переводу! На початку нового шкільного року пам'ятайте самі та пригадайте іншим: українські діти до українських шкіл!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтська „великодушність"

Засоби масової інформації на Заході повідомили минулого тижня, що комуно-московські імперіялісти вирішили проявити свою чергову „великодушність", тим разом супроти двох американських кореспондентів — Крега Вітнія з „Ню Йорк Таймсу" і Герольда Пайпера з „Балтимор Сан", яких вони, зглядно їхні суди, намагалися безуспішно притягнути до судової відповідальности за нібито доконаний ними в часі передавання інформацій з Тбілісу, Грузинська ССР, „наклеп" на Державний Комітет совєтського телебачення і радіо. Обидва кореспонденти, пишучи про справу грузинського дисидента Звіяда Гамсахурдію, не коментували політичного процесу в Грузії, а тільки передавали зізнання родини і приятелів підсудного, які стверджували, що покаянна заява Гамсахурдії, що її передавали по телебаченні і радіо в СССР, була зфабрикована совєтами. Тим не менше, їх оскаржено за „наклеп".

Судця Лев Алмазов, після кількакратних намагань притягнути на суд Пайпера і Вітнія та добитися від них згоди на поміщення спростовання у совєтській чи американській пресі, яке опрокидувало б їхні раніші твердження, припинив проти них розправу, кажучи, що Державний Комітет не настоює більше на видрукуванні спростовання, і тому немає потреби вести дальшу судову справу. Алмазов, проголошуючи своє „великодушне" рішення, яке він напевно зробив в узгідненні з його зверхниками з Компартії і відповідальними чинниками КГБ, додав, що він все одно повідомляє міністерство закордонних справ СССР про „дуже неуважливе ставлення американських кореспондентів до совєтського суду".

Після цієї заяви Вітнія і Пайпера дійсно покликали до міністерства, де один із високих урядовців пресового відділу, Лев Крилов, знову ж „великодушно" підкреслив, що обидва вони могли втратити свою пресову акредитацію з поганими для них наслідками, які завжди кінчаються „видворенням" чужинців поза кордони СССР, однак цього міністерство не робитиме в ім'я „кращої співпраці" між Совєтським Союзом і З'єднаними Стейтами Америки.

Немає, отже, сумніву, що виграли в тому випадку американські кореспонденти, а не совєтська судова система, яка намагалася накинути західним журналістам, а через них цілій службі масової інформації західного світу, своє розуміння передавання інформацій, які не були б шкідливі для Москви. Очевидно, якщо б совєтському судові був посланий запляновану в кабінетах КГБ підступ, тоді всякі інформації з Москви, Києва, Тбілісі, Ташкенту й інших міст СССР перестали б бути вартісними, бо вони не віддзеркалювали б правдивого стану.Та свобода передавання правдивої інформації преса веде війну десятиліттями, про неї говориться на форумі Організації Об'єднаних Націй та на інших міжнародних конференціях. Зокрема багато говорилось про неї на Европейській Конференції для справ безпеки і співробітництва, яка відбулася в 1975 році в Гельсінках.

Тверда постава обидвох американських кореспондентів Вітнія і Пайпера, за якими солідарно стояли великі пресові концерни, може послужити добрим прикладом, як треба поступати з совєтськими тоталітаристами, які словом і ділом поборюють свободу слова.

Спішіться помалу...

З уваги на зв'язаний зі Святом Праці довгий кінець тижня, що починається цієї п'ятниці, 1-го вересня, і триватиме до понеділка, 4-го вересня, включно, як і з уваги на те, що це буде рівночасно формальним закінченням вакаційного сезону, отже і поворотом багатьох вакаційників до міст, поліційні власті передбачають, як і кожного року, сильно збільшений автомобілевий рух на шляхах, а з цим і можливості нещасливих випадків. Тому то й перестерігається, що в цьому часі будуть сильно збільшені поліційні патрулі, які слідкуватимуть за порушенням правил їзди, зокрема швидкости. Отже всі ті, що під час цього довгого кінця тижня їхатимуть автомобілем, повинні „спішитись помалу" і точно перестерігати правил їзди й добре вважати на „того другого". Цим можуть заощадити собі багато клопотів, або і врятувати життя, своє власне, або ближнього.

Роман Рахманний

ПОДВІЙНИЙ ПОДВИГ ЛЕВКА ЛУК'ЯНЕНКА

II. СЛОВО „ПАТРІЯРХА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ"

Поклавши основи під „український політичний клюб" з власним проєктом „Програми Української Робітничо-Селянської Спілки", Левко Лук'яненко накреслив політичну напрямну для щирих українських патріотів після-сталінського покоління. Це напрямна, якої, на жаль, не зрозумів такий вдумливий критик і мислитель, як Іван Дзюба, а що усвідомив ще у 1920 роки небуденний драматург Микола Г. Куліш: „На московському кумачі самостійної не вишиєш!"

Єдиноправильний і реальний шлях для українських патріотів — це шлях незалежности України від Росії. За це Лук'яненко отримав смертний присуд і 15 років карався у російських концтаборах, де людина вмирає поволі протягом 365 днів на рік. Та вогнева проба не зламала ані не зогнула його. Навпаки, там він скристалізував і зміцнив свої погляди на становище української нації та обов'язків української людини.

А втім, вірний син прадавньої української Чернігівщини не був пригноблений навіть тим, що після відбуття тієї кари КГБ обмежив зону його проживання і постійно слідкував за словом, вчинками і зустрічами з людьми. Він приєднався до Української Групи Нагляду за виконуванням Гельсінкських Домовлень і живим та друкованим словом викривав фальшивість совєтоpосійських окупантів України.

Його протест в обороні українських християнських традицій і права віруючих українців на свої церкви релігійні практики й культурний себевислів викликає подив навіть людей, що виховалися в релігійному дусі за вільних умов життя.

Другий подвиг

Але справжнім подвигом Левка Лук'яненка було його „послання" до українських політичних в'язнів у концтаборах Російської Федеративної Совєтської Республіки. Написаний у вересні 1977 року — два місяці перед його другим ув'язненням, той лист до його друзів-співв'язнів (чи як писав Т. Шевченко: „соузників"), появився друком уперше на сторінках „Свободи" 12 липня 1978 року, коли Левка Лук'яненка судили в м. Городня (на рідній Чернігівщині) і де врешті 21 липня проголосили вирок: 10 років концтабору і 5 років заслання в Росію.

Кажу „послання", бо в тому листі Лук'яненко пише-промовляє щиро, відверто й авторитетно неначе „січовий батько" до своїх любих запорожців. Хоч і не найстарший серед них віком, але, отримавши „найвищу міру покарання" (смертний присуд) і з честю відбувши каторгу під московським карабулом у тюрмі та побувши трохи „на волі" серед „людей хрищених, на Україні", він мав право сказати їм декілька слів поучення.

Спонукою до цього кроку були суперечки між українськими політв'язнями у другорядних питаннях, що їх підступно використали чинники КГБ. У таборі вони під'юджували окремих політв'язнів проти Валентина Мороза, що своєю стійкістю і глибиною думки своїх писань здобув собі видне місце не лише серед українських патріотів, але й між чужинцями по всьому світу. Підкопати його авторитет — постійна мета КГБ.

Заграваючи не честолюбства деяких в'язнів (а кожна людина має і повинна мати цю прикмету в розсудливій мірі!), КГБ просунув чутки про ті „спори", „амбіційнерство" тощо і в совєтоукраїнську пресу, і в деякі кола українців закордоном. Ні ті, ні ті не взяли тієї фальшивки КГБ за „справжню валюту вартостей". Однак Левко Лук'яненко не злегковажив проблеми і вирішив допомогти своїм друзям уникнути чергової пастки.

За час свого 15-річного перебування у концтаборі він зрозумів те, що гірким досвідом здобували раніше за нього українські націоналісти у тюрмах Польщі, Румунії, Угорщини, а згодом навіть Німеччини. Зведені примусово в тюрмі чи концтабірному осередку люди різних вдач, звичок, прагнень і себевиявів — та ще й під тиском тюремного режиму — не можуть бути одностайною групою без внутрішнього тертя. Конфлікти виникають на тлі тяжкої буденщини, що страшніша ніж „один день у житті Івана Денисовича".

Про психологію в'язнів написано вже надто багато, щоб це тут ширше роз'яснювати. Ізольованість від світу і родини, самітність і прагнення мати щирих друзів сприяють постанню гуртків, що нерідко зависно дивляться на інших і оцінюють їх незавжди достойною чи справедливою міркою. Дрібнички у словесних сутичках і манері звички нерідко стають темою „серйозних" обговорень, а то й „ідеологічних" закидів на адресу своїх „соузників". Буває, що це також своєрідна розвага для людей, життя яких затиснуто у тісний кут примусового колективу, на вузькій життєвій площі за колючим дротом при виснажливій праці.

Важливо не піддатися цій спокусі, не витворити психозу заздрости, підозріння, кліковости... Бо кожна поліційно-тюремна влада пробує використати цей психічний стан в'язнів для того, щоб їх розколоти на групки, а потім на окремі одиниці, здані на власні сили

(Закінчення на стор. 6-ій)

І. Вовчук

У ВЕЛИКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ТРИКУТНИКУ: КНР—ЗСА—СССР

(4)

За останні два роки в Китаї сталися не абиякі зміни і то несподівано для багатьох. Не чіпаючи авторитету Мао тсе-Тунга, керівництво країною визбувається ідеологізму, доведеного до абсурду в усіх галузях господарсько-економічного й суспільного життя країни, реорганізовує його за принципами прагматизму. Проголошення „чотирьох модернізацій" уряд ставить завдання: до 2000 року піднести промислово-технічний рівень країни так, щоб вона стала промислово розвиненою державою. Радикальний ідеологізм сковував господарсько-економічне життя Китаю. В будь-якому ділі, чи то садити риж, чи будувати міст, або виготовляти сталь, за радикалізму вважалося, що засади марксизму в насвітленні Мао важливіші, як фахове знання і уміння. Запаморочене ідеологізмом керівництво і його виконавці чинили спротив запроваджуванню західньої технології, тому ідеологізація життя гальмувала економічно-промисловий розвиток.

Після перемоги прагматичної течії на верхніх щаблях партійної ієрархії і усунення від керівництва „чотирьох стовпів" радикального догматизму, на чолі з жінкою Мао, нинішнє керівництво, не згадуючи Мао, взялося за перебудову життя країни на інших засадах, як то було за пізнього маоїзму. В організації економічно-господарського життя модним став вислів реабілітованого в 1973 році Ден Сяо Піна: „Байдуже, якого кольору кітка, аби мишей добре ловила". До керівництва повернуто багато людей, усунутих й засланих в часи т. зв. „культурної революції". Фаховість, організаційне уміння, а не політичне доктринерство, стають за вимір праці людини в державно-суспільному житті.

В армії і господарському житті країни ведеться боротьба проти закостенілости і технічної відсталости. В школах і університетах знано скорочено політпрограму і привернуто іспити. Недавно в пресі інформувалося, що уряд КНР посилає 10.000 китайських студентів на навчання до Европи і ЗСА. Новий курс уначенно на плакаті, виданому до сесії Великокитайського зібрання народних представників. До традиційних постатей робітника, селянина і вояка на плакаті додано дві нові: наукового робітника в білій уніформі лябораторії і сивого старика конфуційського вигляду — символічний натяк на повернутих з заслання і нелаcки ветеранів партії.

Програма „чотирьох модернізацій" мала вплив на сучасну зовнішню політику КНР з її великою дипломатичною активністю в останній час. Керівники країни, армії, промисловости добре розуміють, що без фахового знання не можна здійснити намічену модернізацію, а знання й технічне устаткування можна добути на Заході і в ЗСА. Зближення з европейськими країнами привело до підписання торговельного договору з країнами ЕЕС з наданням КНР з наданням КНР стану найбільшої підтримки. При керівній раді ЕЕС діє постійний представник, ніби китайський амбасадор. За твердженням европейської преси, торговельний договір набуває характеру ширшого від економічного, він набуває політичного значення. Так воно й є, а такий стан виводить із рівноваги кремлівських стратегів політики „мирного наступу". Економічне зближення неминуче приведе до контактів Пекіну з НАТО, улегчуючи китайцям одержати европейську військову техніку і модернізацію власних збройних сил.

За президента Р. Ніксона зроблено перші кроки до зближення між ЗСА і КНР за нинішньої адміністрації започатковані добросусідні відносини успішно розвиваються в напрямкові повного унормування, долаючи тайванську проблему, яка стоїть на перешкоді до повної нормалізації. В грудні минулого року архітект сучасного курсу китайської політики Ден Сяо-пін мав заявити державному секретареві ЗСА С. Венсові: „Тайванська проблема — це мала річ. Між Китаєм і ЗСА є важливіші проблеми". В розмові з дорадником президента З. Бжезінським під час його відвідин КНР китайський міністер зовнішніх справ Гуан Гуа, вказуючи на існування спільних інтересів в міжнародних відносинах, заявив, що „КНР не має наміру тепер наполягати на розв'язці тайванської проблеми". В Пекіні мабуть прийшли до переконання, що зараз тієї проблеми не розв'яжеш, бо ЗСА зобов'язує оборонити Тайван не тільки підписаний договір про оборону, а й спільні економічні інтереси, великий вклад капіталу в зв'язку з розбудовою країни. Національні інтереси КНР при сучасному загостренні відносин з СССР теж вимагають наполягати тепер на розв'язці її. Якщо може існувати китайський Гонк Конг з непомінною англійською адміністраційною опікою, з неабиякими економічними користями

(Закінчення на стор. 6-ій)

КОМУНІКАТ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ В СПРАВІ ПОДІЙ В ДЕРЖАВНОМУ ЦЕНТРІ УНР

У зв'язку з подіями, які мали місце в останніх місяцях в Державному Центрі в екзилі, а зокрема у зв'язку з подіями після завершення консолідаційних заходів на засіданні Президії УНРади в дні 4-го лютого ц. р. в присутності Президента УНР, М. А. Лівицького, Провід Українських Націоналістів подає до відома загалу українського громадянства:

1/ Розв'язання Української Національної Ради, створеної шляхом реорганізації Державного Центру УНР та спільним зусиллям і зговоренням всіх політичних формацій в 1948-му році, відбулося без порозуміння, узгіднення чи навіть попереднього повідомлення Президії УНРади, проводів політичних партій і організацій та речників громадського сектора УНРади. Провід Українських Націоналістів, довідавшися неофіційно про початі заходи Президента УНР і голови ВО УНРади, Т. Леонтія, в справі розв'язання УНРади, перестерігав спеціяльною депешою перед цим незаконним кроком і його наслідками.

2/ Відгомін в пресі та жива виміна думок серед політичного світу та широких кругів громадянства, які розгорнулися після незаконного й політично недоцільного розв'язання Української Національної Ради, виявили наявно і понад всякий сумнів брак довір'я до Виконного Органу УНРади на чолі з Т. Леонтієм, який без виправданих причин та обґрунтованих правних підстав поставив внесок на розв'язання УНРади. Проголошені в дні 1-го липня ц. р. димісії Виконного Органу УНРади було прийняте спочатку політичними кругами, як замір Президента УНРади, М. Лівицького, шукати виходу із витвореної нестерпної ситуації за сугестіями меморандуму доброї волі, висланого на руки Президента УНР діячами ДЦ УНР у висліді їх наради в дні 10-го червня ц. р. в Ню Йорку.

3/Повідомлення Українського Бюра, надруковане в щоденнику „Свобода" за 8-ме серпня ц. р., виявляє властиво покликання того ж самого складу Виконного Органу УНРади без найменших суттєвих змін на чолі із тим самим п. Т. Леонтієм. Отже наявно виходить, що ця димісія чи реорганізація мала виключно на меті усунення із Виконного Органу УНРади 5-ох його членів. Цей останній крок вказує, що Президент УНР М. А. Лівицький і його заступник і голова ВО УНРади цілком ігнорують думки більшости партій і організацій, активний голос речників Громадського Сектора УНРади та голоси широких кіл громадянства. Формування Виконного Органу УНРади було знову ж фактом доконаним і без найменшого попереднього порозуміння чи запиту політичних партій і організацій та речників Громадського Сектора УНРади. Цей же на швидку руку і в секреті реорганізований Виконний Орган УНРади не дає абсолютно жадної запоруки, що він буде спроможний довести до внутрішнього замирення і консолідації політичного життя на чужині на базі Державного Центру і УНРади.

4/ Провід Українських Націоналістів відкидає такі методи політичного поступовання теперішнього керівництва Державного Центру УНР як не-демократичні, не-парляментарні та шкідливі для української визвольної справи і подає до відома українського політичного світу і української громади в краю і на чужині, що представники Організації Українських Націоналістів не беруть жадної участи в теперішньому Виконному Органі УНРади та не беруть жадної відповідальности за діяльність теперішнього керівництва ДЦ УНР.

На чужині, серпень 1978 року.

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У Чікаґо розпочалися переслухання в справі заарештованих хорватів

Чікаґо. — Минулого четверга, 24-го серпня, поліційні чинники доставили до міського суду на вступне переслухування Міле Кодзомана і База Келяву, двох хорватських націоналістів, які тиждень раніше зі зброєю в руках вдерлися до консуляту Західньої Німеччини, схопили кілька закладників і вимагали, щоб західньонімецький уряд звільнив Степана Біляндзіча та інших хорватів, які перебувають у німецьких тюрмах і яким загрожує депортація до комуністичної Юґославії, проти якої хорвати ведуть боротьбу, вимагаючи самостійности для Хорватії. Кодзоман і Келява піддалися місцевій поліції і працівникам Федерального Бюра Інвестигації (Еф-Бі-Ай) по 10 годин після захоплення консуляту.Минулого четверга, коли Кодзомана і Келяву поліцінти привезли до суду, велика кількість хорватських мешканців Чікаґо вітали їх як героїв, вигуками домагалися самостійної Хорватії і таврували режим Юґославії.

Андрій Качор

80-ЛІТТЯ „ЦЕНТРОБАНКУ"

(Пам'яті д-ра Костя Левицького)

Святкуючи цього року 60-річчя відновлення української державности варто, й треба, пригадати собі також деякі події нашого громадського життя, які на шляху до нашої державности допомогли нам стати державним народом.

Відродження і відбудова нашого громадського, культурного, господарського і політичного життя після знесення панщини в Галичині (1848) і кріпацтва на Наддніпрянщині (1861), мусіли спертися на відбудові і організації цілого народного господарства, а в першу чергу нашого хліборобства, на впорядкуванні господарських справ нашого селянства, а далі звернути увагу на торгівлю, ремесло та домашній промисл і виробництво взагалі.

Основою для організації всякого господарського життя є люди і капітал. І тому не диво, що наші предки це скоро зрозуміли і вже в 1868 році зорганізували товариство „Просвіта" у Львові, яке мало виховати нову українську людину та підготовити ґрунт для організації економічного і політичного життя народу. „Просвіта" стала матір'ю всіх інших організацій. Вона дала початок і для організації фінансової бази у формі різних церковних, громадських, читально-просвітніх, а вкінці кооперативних кас, які знову ж потребували фахової і морально-господарської допомоги якоїсь своєї фахової централі. Спершу пробувала цю функцію виконувати „Просвіта", пробували це робити церковні чинники, особливо в Галичині (на східньоукраїнських землях, під російською окупацією, всяке організоване українське життя було строго заборонене — прим. А.К.), але це не могло бути на довшу мету. Нове покоління, виховане в „Просвіті", у 80 рр. м. ст., почало думати вже серйозно про організацію господарських установ крайового характеру. Першою вдалою спробою було заснування „Народньої Торговлі" у 1883 році за стараннями інж. В. Нагірного, а другою вдалою спробою було зорганізування в 1898 році, 80 років тому назад, першого центрального українського кооперативного банку під назвою „Крайовий Союз Кредитовий" у Львові, що згодом змінив назву на „Центробанк". І про цю подію хочу сказати кілька слів окремо.

Варто ще пригадати, що 1898 рік був наче предтечею наших визвольних змагань, які відбулися 20 років пізніше, у 1918 році.

1898 рік — це рік перших великих українських політичних маніфестацій у Галичині, що відбувалися масово по всіх містах, містечках і селах з приводу 50-літнього ювілею знесення панщини і нашого національного і політичного відродження.

Завершенням цих маніфестацій було велике всенародне віче, яке відбулося 19 травня 1898 року у Львові, на Високому Замку (назва історичної гори у Львові — прим. А.К.). На цьому вічу схвалено відновити національну програму Головної Руської Ради з 1848 року та проголошено публічно, іменем усіх діючих українських партій і організацій, самостійність українського народу.

У 1898 році Наукове Т-во ім. Шевченка у Львові почало видавати „Літературно-Науковий Вістник" під редакцією О. Борковського, М. Грушевського, О. Маковея і І. Франка. Цей журнал відограв величезну ролю у розвитку нашого наукового, літературно-мистецького, а навіть політичного життя в цілій Україні.

У 1898 році появився дуже потрібний в тому часі політичний, просвітній і господарський часопис „Свобода", призначений для селян народовецького напрямку, під редакцією д-ра Костя Левицького. Пізніше, до часу Першої світової війни, цей часопис був офіційним органом Української Національно-Демократичної Партії, а після війни органом Українського Національно-Демократичного Об'єднання (УНДО).

У 1898 році відбулося у Львові величаве свято — 100-літній ювілей-відродження української літератури і ювілей Івана Котляревського. У зв'язку з цим святом у Галичині, по довшій дискусії, устійнено назву нашого народу, а саме: замість слова „Русь" — Україна, а замість слова „русин" — галичани почали називати себе українцями.

Це події, про які варто нашій пресі дещо більше писати, бо вони всі попереджували і підготовляли ґрунт під нашу нову державність.

У тому ж 1898 році, з ініціятиви д-ра Костя Левицького, пізніше довголітнього провідника галицьких українців, оформлено і зареєстровано фінансово-кооперативну установу, „Крайовий Союз Кредитовий" у Львові, з призначенням організувати нові господарсько-кооперативні спілки, об'єднати існуючі та старатися для них догідних кредитів і наглядати за їх діяльністю.

Крайовий Союз Кредитовий дав почин до оформлення і розвитку української кредитової кооперації на західньо-українських землях, яка у великій мірі допомогла фінансувати та організувати фінансову допомогу для розбудови нашого господарського життя під австрійською, а відтак польською окупацією.

• •

Думка і постанова заснувати Союз для кредитових кооператив у Галичині, як подає у своїх споминах д-р К. Левицький, виникла на засіданні Ради Т-ва Взаємних Обезпечень „Дністер" у Львові 25 вересня 1896 року. На пропозицію д-ра К. Левицького, Дирекція погодилася підготовити ґрунт для заснування такого Союзу. Перші збори ініціяторів і основників Крайового Союзу Кредитового відбулися 3 травня 1898 р. На цих зборах схвалено статут, приготований К. Левицьким, і обрано Комітет з трьох членів, який мав практично урухомити Союз. До Комітету ввійшли: д-р Кость Левицький, д-р Ярослав Кулачковський і д-р Степан Федак.

Перші Загальні Збори Крайового Союзу Кредитового відбулися 8 грудня 1898 р. (в день 30-літя матірного Т-ва „Просвіта" у Львові, яка була матір'ю кооперативного руху), на яких К. Левицький склав перший звіт з діяльности Комітету і про початкову діяльність Союзу.

На цих зборах обрано вже Надзірну Раду і Дирекцію Союзу. Надзірну Раду очолив радник Григорій Кузьма, а першими директорами Союзу стали: д-р Кость Левицький, Кость Паньківський і Григорій Врецьона.

При оснуванні Крайового Союзу Кредитового 17 кредитових кооператив стали його членами. По році існування Союз мав уже 258 членів, в тому 28 кредитових кооператив, а в 1913 році, на передодні Першої світової війни.Союз об'єднував 906 членів,в тому 427 кооператив, мав 1,110,000 австрійських корон власного майна. Загальний його оборот переступив 100 міл. корон.

Перші ревізії в кредитових кооперативах переводив директор Союзу Кость Паньківський. У 1904 році, з ініціятиви знову ж К. Левицького, Союз „породив" нову кооперативну централю, Крайовий Союз Ревізійний, як верховну централю української кооперації в Галичині, якій Крайовий Союз Кредитовий передав загальний провід і контрольні функції над кредитовою кооперацією, а свою діяльність далі розвивав як центральна фінансова надбудова для всіх українських кооператив у Галичині.

• •

Перша світова війна знищила всі українські кооперативні установи, знищила матеріяльно й Крайовий Союз Кредитовий. Щойно в 1924 році його реорганізовано під новою назвою „Центральний Кооперативний Банк", скорочено „Центробанк", який продовжував свою діяльність, з малою перервою в часі Другої світової війни, до 1944 року.

У проводі „Центробанку", по Першій світовій війні, бачимо передових кооперативних і громадських діячів. Надзірну Раду спершу очолював д-р Лев Кульчицький, директор Українського Земельного Гіпотечного Банку, потім довший час головою Надзірної Ради був д-р Михайло Волошин, відомий адвокат і громадський діяч, а вкінці Андрій Мудрик, директор „Маслосоюзу". Дирекцію „Центробанку" ввесь час очолював д-р Кость Левицький, його незаступнимим помічником через довгі роки був Омелян Савчин, а від 1935 року в Дирекції працював д-р Степан Кузик, адвокат і дуже солідний кооперативний організатор, і вкінці наймолодшим директором, від 1937 року, був інж. Ілярій Ольховий, дуже талановитий і працьовитий кооператор молодої генерації.

У 1938 році „Центробанк" відзначив 40-річчя свого існування і своєї праці. З того приводу вшановано окремо д-ра К. Левицького, про що згадує в окремій статті, „Господарсько-Кооперативний Часопис" з 19 грудня 1938 року. Там, між іншим, читаємо: „Яка радість, що побіч нового довголітнього та заслуженого голови Ради, д-ра

(Продовження на стор. 5-ій)

80-ЛІТТЯ „ЦЕНТРОБАНКУ"

(Продовження зі стор. 2-ої)

М. Волошина, і побіч нових членів Дирекції, д-ра С. Кузика та інж. І. Ольхового, по сьогоднішній день очолює дирекцію Союзу його основник д-р Кость Левицький. У нинішнім дні ціла наша кооперація віддає глибокий поклін невсипущій праці цієї винятковоі, „сокирою з дуба витесаної" людини...

40- ві ювілейні загальні збори „Центробанку" відбулися 25 березня 1939 року. На цих зборах д-р К. Левицький склав свій останній звіт, не передбачуючи тоді, що за кілька місяців вибухне Друга світова війна, що Галичину займуть большевики, його заарештують і вивезуть, а Центробанк включать у свою державну систему і тим зліквідують його 40-літню кооперативну працю для добра українського народу.

У тому останньому звіті К. Левицький пригадав, у коротких словах, історію Крайового Союзу Кредитового і Центробанку, підкреслюючи, що на їхньому шляху діяльности було дуже багато перешкод і труднощів (загальне знищення Першою світовою війною, відтак господарська криза), але Центробанк усе це переміг і сороковий діловий рік закінчив успішно.

Про успішну працю Центробанку в останніх роках найкраще говорять суми фінансових оборотів, а вони були такі: в 1935 р. — 10,736,674 злотих, в 1936 р. — 28,801,568 зл., в 1937 р. — 47,508,921 зл., а в 1938 р. — 70,436,224 зл. Цифри ці, на американсько-канадські умовини, може і не великі, але в українсько-галицьких обставинах, під польською окупацією — це буде дуже гарний осяг.

З кінцем 1938 року Центробанк об'єднував 1,889 членів, в тому 1,732 кооператив і 157 інших правних осіб. Серед кооператив було 113 Украінбанків, які були розміщені по всіх більших містах і містечках Галичини і там виконували ролю повітових, або округних кооперативних кредитових центрів.

І хоч матеріяльні висліди праці Центробанку не були ще задовільні, Центробанк ніяк не міг заспокоїти кредитових потреб усіх видів української кооперації, зокрема її централь (Народна Торгівля, Центросоюз і Маслосоюз, які мусіли організувати самі для себе фінансові засоби), то Центробанк показав шлях, як треба організувати українську кооперацію з власним центральним банком і Украінбанками та малими льокальними кредитівками, що виховали нові кадри працівників, які вміли вже самі організувати фінансову базу для потреб нашого господарства.

* *

У часі Другої світової війни, після зміни окупації Галичини німцями, українська кредитова кооперація мала найбільше перешкод для відновлення своєї діяльности. Німці з трудом погодились на відновлення діяльности „Центробанку" і 71 Украінбанків, але їх діяльність дуже обмежено. Це одначе не входить до теми цієї статті і цей період діяльности Центробанку треба було б обговорити окремо.

Цією статтею хочу тільки пригадати нашій громаді, що на шляху до власної державности, або суверенности народу, наші предки вміло використовували всі можливості всебічного розвитку народної сили, в тому й економічно-фінансової, яку довгі роки репрезентував Крайовий Союз Кредитовий, перезваний пізніше на „Центробанк", і що це зроблено 80 років тому.

І ще одне хочу відмітити, що ідеї кредитової кооперації, не гроші, колишні працівники кредитових кооператив, або інших видів кооперації, перещепили на канадську і американську землю, а звідси і в інші країни вільного світу, де сьогодні українська кредитова кооперація дуже успішно продовжує свою суспільно-громадську службу серед нашої спільноти.

Згадка ця про Центробанк хай буде також і вдякою та признанням для ініціяторів і керманичів колишнього Центробанку, Украінбанків і працівників усіх кредитових кооператив на рідних землях, бож вони клали перші основи під цю важливу ділянку господарської праці вдома, а тепер продовжують її у вільному світі.

Зокрема, хай мені буде вільно цією статтею вшанувати пам'ять незабутнього нашого кооперативного і політичного провідника, д-ра Костя Левицького, що ціле своє життя трудився для українського народу.

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
СВ. АПП. ПЕТРА І ПАВЛА в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

повідомляє, що

в неділю, 3 вересня 1978 року

Високопреосвященний Владика Архиєпископ

Константин

в сослуженні Духовенства

відправить

УРОЧИСТУ СЛУЖБУ БОЖУ

о год. 10:30 ранку

в церкві св. апп. Петра і Павла в Глен Спей, Н. Й.

До спільних молитов запрошуємо наше громадянство.

КОМІТЕТ

Братство кол. Вояків 1-ої УД УНА — Станиця Ню Йорк

просить всіх Побратимів, Українських Комбатантів та все Українське Громадянство взяти участь у

ТОВАРИСЬКІЙ ЗУСТРІЧІ

в днях 2-4-го вересня 1978 року
на Оселі Українського Братського Союзу „Верховина"
в Глен Спей, Н. Й.

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

Субота, 2-го вересня

Год. 5-та — СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ Українських та Українсько-Американських Ветеранських Організацій ЗСА із ген. ПЕТРОМ ГРИГОРЕНКОМ.

Год. 9:00 веч. — ЗАБАВА, до якої гратиме оркестра НЯКА ГІРНЯКА.

Неділя, 3-го вересня

Год. 3:30 по пол. — Велика заля.

ДОПОВІДЬ ГЕН. ПЕТРА ГРИГОРЕНКА. Після доповіді — МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА.

Відбувся З'їзд Крайової Ради Українських Організацій за Патріярхат УКЦеркви в Канаді

Торонто, Канада (КР-УО). — В дні 13-го серпня тут відбувся Другий Крайовий З'їзд Рад Українських Організацій за Патріярхат УКЦеркви в Канаді. Крім представників Рад, у з'їзді взяли участь також делегати Товариства Підтримки Патріярхату і понад 60 делегатів і запрошених гостей брали участь в нарадах.

З'їзд започатковано Службою Божою у церкві св. Миколая, а наради відбувались в забудуваннях Школи св. Миколая. До святкової частини з'їзду належала спільна молитва приявних, згадка і вшанування тих, які відійшли у вічність, як теж зачитання привітів. Між іншим, з'їзд привітав письменним привітом Преосвященний Владика Ізидор, проф. П. Зелений, голова УПСО, Товариство св. Софії в ЗСА, Т-во св. Софії в Англії, Т-во За Патріярхат УКЦ в Буенос Айресі, Центральний Патріярхальний Комітет Помісної Української Католицької Церкви у Великій Британії. Від центральних організацій в Канаді зачитано привітання від Централі Українців Католиків Канади за підписом д-ра М. Снігуровича і мгра І. Болехівського та духовного асистента о. митрата М. Сопуляка, від Об'єднання Жінок Ліги Визволення України, від Спілки Української Молоді та інших. На залі були теж представники місцевого Відділу КУК, БУК, ЛУКЖ, ЛВУ, УНО, УКЮ.

З'їзд відкрив голова Крайової Ради д-р М. Марунчак. Він теж дав обширний звіт з проробленої діяльности Крайовою Радою. Звіт цей був доповнений головами Рад і Товариств ПП з місць. За Торонтонську Раду звітував д-р Ю. Пелех, за Ванкувер — Матвій Заяць, за Саскатун — Ярослав Сиваник, за Едмонтон — інж. І. Хома, за Монтреаль — мгр Богдан Климовський. З Тандер Бей Келгар і Оттави наспіли письменні звіти. За Товариства Підтримки Патріярхату звітували: Вінніпег — сот. О. Паньків, Сент. Кетеринс — д-р В. Дацько, Гамілтон — мгр Л. Копачівський, Транскона — М. Книш.

Звіти виявили велику пророблену працю в централі та на місцях. Сюди входили письмові звернення до Святішого Отця, Пронунція в Канаді, Курії, інформативні письма про положення УКЦеркви до різних чинників політичного і наукового світа, публікація видань в українській й англійській мовах, видавання організаційного бюлетеню, поширювання журналу „Патріярхат", участь в міжкрайових з'їздах УПСО, влаштовування доповідей, семінарів тощо.

Окреме місце в діяльності Рад і Товариств ПП займала акція фінансової підтримки Патріяршого двору та патріярших надбань. Перед в цій ділянці веде Едмонтонська Епархія, де діячі вряз з духовними отцями на чолі з Епархом рік-річно проводять систематичну акцію патріярхального фонду.

З дальших звітів приявні довідалися, що пороблено всі старання, щоб в Канаді заіснував патріярший фонд — Т-во св. Софія. Цю акцію очолює від імени Крайової Ради д-р В. Дацько й вона є під опікою Владики Ізидора.

Дискусія, яка відбулась після повного звітування була творча, а в деяких моментах навіть гаряча. Вся увага концентрувалася на двох питаннях: якнайскорше остаточно оформити Т-во св. Софія, та систему праці Рад і Товариств Підтримки Патріярхату, іншими словами, згармонізування двох систем, правного членства та фізичного.

Після вечірнання дискусії і на рекомендацію голови Контрольної комісії уділено звітуючій Президії КРади одноголосну абсолюторію.

Важливою точкою нарад був панель, яким проводив д-р Ю. Пелех. У ньому взяли участь: сот. О. Паньків (Вінніпег), Ярослав Сиваник(Саскатун), інж. І. Хома (Едмонтон), д-р В. Дацько (Сент Кетеринс), мгр Богдан Климовський (Монтреаль). Останній ввів в панель дискутантів своєю глибоко опрацьованою доповіддю, думки якої були спрямовані на „Помісність УКЦеркви та завдання Рад і Товариств ПП в Канаді". Панелісти дали оцінку змаганням мирянства за патріярхат, як теж дискутували над ролею владик і священства в цій надзвичайно важливій справі.

В дискусії брали участь також приявні на залі гості з Америки, як ред. М. Галів, д-р Р. Осінчук, проф. В. Маркусь, ред. Р. Данилевич, д-р В. Пушкар.

В часі з'їзду працювала Верифікаційна комісія, яка провірила протокол як теж повновласті делегатів. В її склад входили: ред. А. Добрянський, Люба Паньків, Ярослава Ломага. Її рекомендації повністю схвалено.

Статутова комісія в складі— д-р Ю. Пелех, ред. А. Добрянський і д-р М. Марунчак прийняли до уваги рекомендація Статутової комісії Президії КР, щоб на цьому з'їзді не переводити змін в статуті, але Товариствам Підтримки Патріярхату признати такі самі права, як це мають місцеві Ради. Нововибрана Президія КР покликє до життя статутову комісію, яка усучаснить статут й його предкладе Радам і Товариствам ПП на трімісячний перед наступним з'їздом.

Резолюційну комісію творили вищеназвані панелісти та ред. В. Солоника. З уваги на те, що був пізній час доручено Резолюційній комісії предкласти схвалені резолюції Предсідниковій З'їзду та новообраному голові для остаточного проголошення.

Номінаційна комісія працювала в складі: мгр І. Лещишин, сот. О. Паньків, інж. І. Хома, Ярослав Сиваник, мгр Богдан Климовський. Вони запропонували, щоб осідок президії КР й надалі остався у Вінніпезі. Вони також рекомендували наступну президію Крайової Ради на наступну дворічну каденцію: д-р Михайло Марунчак, голова, заступники: сот. О. Паньків, Зенон Круцько, секретарі: інж. А. Добрянський і д-р Борислав Білаш, Степан Ямнюк — касир. Члени Президії: д-р Юліян Пелех, інж. Іван Хома, Ярослав Сиваник. Контрольна комісія: д-р Микола Кушпета, Олександра Ковальська, мгр Богдан Климовський, д-р Осип Метеля, мгр Іван Лещишин. Цю пропозицію прийнято одноголосно й аплязвом. Президії прислуговує право кооптації членів, якщо виявиться для цього потреба.

З'їздом проводила президія в складі — д-р Микола Кушпета, М. Заяць і Я. Сиваник. Хоча програма нарад була дуже навантажена, предсідник М. Кушпета зумів провести її успішно. В президії теж засідав як почесний гість інж. С. Тимяк, заступник голови УПСО, який теж на вступі привітав з'їзд. Знову ред. Р. Данилевич, секретар УПСО, під кінець склав побажання нововибраній президії КР.

З приємністю треба підкреслити, що в часі з'їзду та обідової перерви панувала надзвичайна дружня атмосфера, до якої багато також причинились членкині ЛУКЖ, які на чолі з пані Я. Ломагою гостили приявних смачним обідом. Вони теж подбали про нічліги для делегатів, а Епархіяльна Управа ЛУКЖ надіслала за підписом пані Марти Набережної, референтки Патріярхальних справ стосовні привітання З'їздові. Окрема дяка за цю творчу атмосферу належиться теж господареві приміщень з'їзду о. деканові І. Сиротинському.

Молитвою і піснею за Патріярха закінчено цей дуже успішний З'їзд. Перед остаточним закриттям вислано привітальну телеграму Блаженнішому Патріярхові Йосифові.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА І БАТЬКА

бл. п. ЯРОСЛАВА ЯВОРСЬКОГО

буде відправлена

у вівторок, 5 вересня ц. р., о год. 8-ій ранку
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Івана Хрестителя
в Нюарку, Н. Дж.

В цей день, про молитви за спокій душі Покійного просять —

Дружина і Діти

У глибокому смутку повідомляємо
Приятелів і Знайомих, що Волею Божою,
дня 2-го серпня 1978 року
відійшов у Вічність

бл. п.

ДМИТРО ГУЦУЛ

уроджений села Палагичі, Зах. України.

ПОХОРОН відбувся 4-го серпня 1978 р., о год. 10-ій ранку в Палагичах.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку:
дружина — ПЕТРУНЯ
син — ПЕТРО
дочка — ГАНЯ з сином
БОГДАНОМ

Виставка мисткині Міртали Бентов

На південь, одна година їзди від Бостону, недавно побудовано модерний музей-галерію мистецтва, Доксбері Арт Комплекс Мюзеюм. Цей будинок збудувала родина Вауґрагзерів, які здобули свої маєтки в лісовій індустрії. Півроку вони жили в Міннесоті, а літом перебували в Доксбері. Чим ця околиця так сподобалася, що шукаючи за постійним приміщенням для своєї багатої колекції образів, рішили побудувати цей музей і відкрити для публіки.

В галерії знаходяться виставки різних визначних мистців між ними за останніх шість місяців появилися праці двох українців. На виставці в Бостон Принтмейкерс під час осіннього і літнього сезону, була праця маестра Якова Гніздовського.

Від 2-го липня до 10-го вересня в головній залі відбувається виставка української мисткині і поетеси Міртали Кардиналовської Бентов. Пані Бентов спеціялізується в скульптурі бронзу. Її сцени представляють універсальні теми людських переживань, де вона старається передати відчуття і атмосферу певної хвилини.

Пані Бентов відома в ширших американських мистецьких колах і її скульптури знаходяться у приватних колекціях і в різних установах: Тофтз і Гарвард університетах, Ґрагам Джуньор коледжі, Масс., Ніягара Фолдс Арт Галерія і Музей, Канада, Універсаліст Юнітеріян Чирч, Броктон, Масс.; Парк Синагог Музей, Клівленд; Форд Мотор Ко., Детройт.

Пані Бентов твори є постійно на виставці в Бостоні в Галерії Пакер/Сафрай. Вона також виступала на телебаченню в Бостоні в передачі „Голосу Америки", а в нюйоркській радіопрограмі читала свої поезії і розповідала про свою творчість.

Прізвище пані Бентов є поміщене в „Гу із гу ин Американ Арт", „Гу із гу ов Американ Вумен", „Ди Ворлд Гу із гу ов Вумен" і „Дикшинері ов Інтернешинал Біоґрафі".

Поезії пані Бентов з ілюстраціями її скульптур є в трьох книжках — в українській, англійській і російській мовах; їх переклала її сестра Ася Гумецька, професор української літератури в українськім інституті при Гарварді.

Пані Бентов народилася в 1929 році в Харкові. Вона донька українського письменника Сергія Пилипенка, була заслана в Росію, перебувала в лагерах в Німеччині, звідки приїхала до ЗСА в 1949 р. В Бостоні одержала Бостон Музей Скул стипендію на студії в Парижі.

Тоді, повертаючись до ЗСА, одержала ступінь бакаляра мистецтва від Тофтц університету.

По закінченню своєї виставки в Доксбері пані Бентов висвітлить фільм режисера Томи Шрайнера „Подорож людини" про її творчість, у виді скульптури і поезії у гармонії з музикою в Ню Йорку, 28-го жовтня в Мистецько-Літературнім Клюбі, 136-та, 2-га вулиця.

Оксана Пасецька

З жалем сповіщаємо наших Рідних і Знайомих,
що дня 28-го серпня 1978 року
відійшла від нас у Вічність
наша МАМА, ТЕЩА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ГЕЛЕНА БАРИШ

ПАНАХИДИ були відправлені в середу і четвер, 30 і 31-го серпня 1978 р. у похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінгтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 1-го вересня 1978 р. на кладовищі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., після ЗАУПОКІЙНОЇ СЛУЖБИ БОЖОЇ в церкві св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Опечалені:
дочка — СОФІЯ СЕНЕЖАК
з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
внучка — ДІЯНА СЕНЕЖАК
та невістки, внуки і правнуки в Европі

З глибоким жалем повідомляємо,
що в неділю, 27-го серпня 1978 року,
на 68-му році життя, ненадійно,
відійшов у Вічність, в St. Petersburg, Fla.,
наш Дорогий
БАТЬКО, БРАТ І СТРИЙКО

бл. п.

ЛЕВ ГРИЦАЙ

АКАДЕМІК-МАЛЯР

Тіло Покійного похоронено 29-го серпня 1978 р. на цвинтарі "Memorial Park", St. Petersburg, Fla., біля своєї дружини ТАМАРИ.

В глибокім смутку залишились:
доньки — МАРУСЯ з чоловіком
ДМИТРОМ ДУРБАК
брат — ЕВГЕН
братаниця — ОЛЮНЬКА з чоловіком
ІГОРЕМ ЛУКІВ
братаниця — ОКСАНА з чоловіком
МИХАЙЛОМ ТАРАПАЦЬКИМ
сват — ТАРАС ДУРБАК з дружиною
МАРІЄЮ
Близька і дальша Родина

Евген Грицай
70 Ridgewood Avenue, Irvington, N.J. 07111

В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього БРАТА

сл. п.

ІЛЯРІОНА ОСЕЦЬКОГО

ПОРУЧНИКА УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
дня 13-го вересня 1978 року, о год. 9-ій ранку
в церкві Богоявлення при вул. Carter в Рочестері, Н. Й.

Про молитви за душу Покійного просить,
у глибокому смутку —

сестра Ольга Осецька

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 30-го серпня 1978 року, упокоїлася в Бозі в Рочестері, Н. Й.
наша Найдорожча СЕСТРА, ТЕТА і КУЗЕНА

бл. п.

МАГДАЛИНА МАРУЩАК

ПАНАХИДА у п'ятницю, 1-го вересня 1978 р., о год. 7-ій веч., в похоронному заведенні Paul Harris, Рочестер, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, дня 2-го вересня 1978 р., з того ж похоронного заведення до церкви св. Богоявлення, а опісля на цвинтар Holy Sepulchre, Рочестер, Н. Й.

В глибокому смутку:
сестри: МАРІЯ СТРУМІНСЬКА
СТЕПАНІЯ ВАЩУК
сестрінки:
д-р ЯРОСЛАВ СТРУМІНСЬКИЙ з дружиною
МАРІЯНОЮ і дітьми
МАРІЯ БОРКОВСЬКА з мужем д-ром РОМАНОМ
і сином
РОБЕРТ ВАЩУК з дружиною АЛЕКСАНДРОЮ
ХРИСТИНА ВАЩУК-БАРТАШ з мужем КАРЛОМ
Кузени в Америці й Україні

Золотий ювілей праці Сестри ЧСВВ

У суботу, 1-го липня ц. р., на Факс Чейсі відбувся золотий ювілей сестри Юлії, ЧСВВ. Із тієї нагоди особливу Св. Літургію відправив Митрополит Кир Йосиф Шмондюк.

Сестра Юлія, дочка Марти і Василя Карпяка, народилася 1912 року. Бог обдарував її ніжною і скромною вдачею зі спокоєм святої. До новіціяту вступила вона в грудні 1928 року, і з тією хвилиною змінивши своє ім'я на сестра Марія Юлія, вона посвятила все своє життя Богові.

Сестра Юлія

Після закінчення студій і складення вічних обітів, Сестра почала вчити у 1930 р. Протягом років сестра Юлія вчила в одинадцятьох початкових школах, починаючи у школі св. Івана Христителя у Піттсбурзі та кінчаючи у школі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо. Вчила теж у Чікаго, Арнольді, Філядельфії та Нюарку, Н. Дж. Сестра Юлія — знавець дітвори і це їй дуже допомагало, зокрема, коли в 1950 р. вона вчила в Ню Йорку, де перша кляса нараховувала 90 дітей. Вона, обдарована мистецьким талантом, з будь-якого куска матеріялу вправно і майстерно вміє створити декоративну річ. Не диво, що з її артистичними здібностями вона могла вчити відогравати дітей драматичні сценки. Одним із перших виступів була постановка „Мадер Ґуз''. Досьогодні люди згадують цю постановку і фантастичні строї, що їх сестра Юлія запроєктувала і пошила.

Коли Сестра вчила у Вотервліті, Н. Й., о. Богдан Волошин показав їй як писати писанки. І скоро вона стала знавцем писання українських писанок.

Сестра Юлія опанувала цю ділянку українського мистецтва так добре, що від 1964-1976 р., коли була деканом постійних студентів у Менорі, вчила писати писанок. Це викликало велике зацікавлення серед студентів. Кожного року творено триденні майстерні писання писанок, число в яких доходило до 50 учасників. Вона теж писала писанки, щоб придбати фонди для коледжу.

Коли її запитано, що вона думає робити, будучи педагогом майже півстоліччя, сестра Юлія відповіла — „Це в Божих руках''.

Н. Н.

ПОДВІЙНИЙ ПОДВИГ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

без почуття єдиної маршової чи бойової колони патріотів. Це частина того, що в СССР зветься „перевиховуванням" — творення механіхних „ґвинтиків" із живих людей.

Левко Лук'яненко зважив усе це і вирішив написати їм дружнього листа, як спостерігач з-поза дротів концтабору і як учасник більш відкритого фронту української визвольної боротьби. Він нагадав їм, що і Україна, і весь світ дивиться на них, а Валентин Мороз має заслужену позицію в колі політв'язнів усіх національностей. Вже хоча б лише тому треба піднятися понад буденщину концтабору та не зловитися на гачок явних співробітників КҐБ.

Слово „друзям на волі"

Так, Левко Лук'яненко мав відвагу сказати виразно, що чужоземна слідчо-поліційна сила вже використовує їхні дрібні суперечки на те, щоб знецінити подвиг не лише Валентина Мороза, але й узагалі українських політв'язнів, їхніх родин і всього патріотичного суспільства. Будучи свідомим болючих наслідків такої заяви, Лук'яненко сміливо радив і вільним українцям і „друзям на волі" не звертати уваги на цю тюремну буденщину: „...не поспішайте їх судити, прикладаючи критерії ваших умов до поведінки в зовсім інших умовах!"

Правдоподібно, він добре розумів і те, що серед українських політичних еміґрантів час від часу виникає психоза великих спорів за дрібні несуттєві справи, а ворог використовує це для послаблення суцільного Фронту українських патріотів.

Так чи інакше, своїм спокійним, розсудливим і логічним викладом Левко Лук'яненко не лише роз'яснив психологічну проблему українських політв'язнів на важливому закруті їхньої боротьби, а й також знівечив підступні заходи ворожої сили. Водночас він торкнувся суттєвого питання: патріотичний ідеалізм і прагнення дрібки слави чи визнання подвигу даного патріота. Він пише:

„Нація програє не тоді, коли багато її синів змагається за лаври першости в служінні їй, а тоді, коли з'являється покоління, котре ні на що не претендує: не претендує на власний погляд щодо долі нації, не претендує на окреме місце в житті чи, скажемо, в літературі — не претендує ні на що. Втративши свою індивідуальність у загальній масі, загубившись мов сіра вівця в овечій отарі, вона стає в руках пастуха великою масою глини, котрою можна прихлопнути будь-що живе..."

Ця боляче актуальна тема, заторкнена в листі Левка Лук'яненка до своїх друзів-співв'язнів, спонукує автора цих рядків гаряче заохотити читачів: — Прочитайте слово того „патріярха українських політв'язнів" у російському концтаборі, обміркуйте всі аспекти його послання і зробіть відповідні висновки і з нашого спільного навколишнього життя у вільних державах українського поселення.

Принаймні для нашої наступної спільної розмови про сучасні критерії українського патріотизму.

У поході на вершини...

Про д-ра Богдана Бурачинського

В нашій пресі мало пишеться про професійні досягнення українських людей, які своєю працею добиваються високих позицій в американських фінансових, промислових чи господарських установах, за винятком хіба досягнень в політичному житті, бо тут нотується навіть найменші осяги, часто рекляма яких є непотрібна, а інколи й шкідлива.

Читаючи щоденну американську пресу ви знаходите майже в кожному числі замітки про вивищення якоїсь одиниці у різних ділянках американського життя.

Такий звичай, на мою думку, не має на цілі тільки особисту амбіцію показати себе іншим та похвалитись своїми успіхами. Це був би великий нонсенс.

У системі свобідної ривалізації віднотовування успіхів одиниць буває корисним, воно бо дає знати й іншим особам про можливості росту, воно стимулює та штовхає та додає амбітним людям відваги й собі пробувати щастя добиватись у своїй професії найвищих можливо позицій. Зокрема це побажане так робити українцям. Приклад росту однієї чи другої одиниці вказує на те, що в цій країні кожна особа своєю здібністю, а ще більше великою працьовитістю має вигляди на найкращі успіхи.

За приклад такого росту людини хочу подати особу д-ра Богдана Бурачинського, який від наймолодших літ майже самостійно пробивається крізь життя, бо вже на 13-му році його життя вмирає йому батько, залишаючи матір-вдову з двома малолітніми дітьми, яка докладає всіх старань, щоб виховати дітей.

Після закінчення станиславівської української гімназії та складення матури у воєнні 1940-ві роки не було нагоди для нормальних університетських студій.

Приходить час „Великого Ісходу". Вже в дорозі на Захід Богдан одружується з подругою ще з гімназійних часів, пані Мирославою Вишницькою, донькою відомого станиславівського підприємця, Йосифа Вишницького, щоб, мандруючи у невідоме на Захід, мати з ким ділити долю і недолю на чужині.

У 1949-му році п-во Бурачинські причалюють до Ню Йорку, де Богдан знаходить свою першу працю прибиральника в одному з нюйоркських банків.

По короткому часі перебування у Ню Йорку п-во Бурачинські переносяться до Чікаго, де Богдан влаштовується на працю в аптеці і в той же час поступає на університет Де Паул, де продовжує студії улюбленого свого предмету хемії, які розпочав був ще в Німеччині. Треба було залізної витривалости поборювати всі труднощі. Після цілоденної восьмигодинної праці слухання у вечірніх годинах викладів в університеті та „зубрення'' хемії далеко поза північ, вранці — знову до щоденної заробітньої праці. І так протягом довгих 6 років. Але завзятий Богдан поборов усі труднощі, завершуючи студії докторатом. Подивугідна витривалість і завзяття.

У 1953-му році Б. Бурачинський залишає працю в аптеці і переходить до Хемічної Корпорації „Інмонт'', де працює у відділі дослідів і розвитку. По кільканадцяти роках праці в Чікаґо, фірма, потребуючи здібного працівника у своїй централі в Ню Йорку, шукає за відповідним кандидатом серед своїх працівників. Вибір паде на Б. Бурачинського. Протягом 25-ти років праці в Компанії д-р Бурачинський підноситься щораз то на вищий щабель у проводі Корпорації і вкінці добивається до ранги віцепрезидента цієї 600-мільйонової фірми.

З огляду на те, що Компанія має свої філії в Европі, Азії, Африці, Південній Америці та Канаді, д-р Бурачинський часто перебуває на роз'їздах до різних країн світу у справах своєї Корпорації.

У приватному житті д-р Бурачинський має свої два спортові „Габбі'', а саме — теніс і ґольф, а крім цього, кожного дня вранці перед працею відбуває двомилевий біг, без якого, твердить він, цілоденна його праця була б йому далеко важчою.

Панство Бурачинські живуть тепер в Мілбурні, Н. Дж. Вони гарно виховали своїх двох синів, з яких старший Борис після закінчення студій магістерськими ступенями в рахунковості та „Бизнес Адміністрейшен'' працює тепер контролером у фірмі Бетлегем Стіл, а молодший Андрій є лікарем і тепер спеціялізується в ділянці внутрішньої медицини. Обидва сини одружені з українками і цього року обдарували своїх батьків двома внуками.

Очевидно, було б непростимим гріхом не подати, що в життьовій кар'єрі д-ра Бурачинського не малу ролю відіграла його працьовита, спокійна, терпелива й вирозуміла вірна дружина, пані Мирослава.

Д-р Богдан Бурачинський — член 371-го Відділу УНСоюзу.

С. В.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

У ВЕЛИКОМУ...

(Продовження зі стор. 2-ої)

для КНР, то чому не може існувати самостійно китайський Тайван. Наполегливість на розв'язці тайванської проблеми на руку стратегам Кремля. Вже нині вони пробують грати на „тайванську карту'', твердячи, що для китайського керівництва в його зближенні з ЗСА Тайван „став розмінною монетою''.

Для сучасного керівництва КНР головним ворогом є СССР. В пляні оборони від нього й подумано японсько-китайський договір про мир і дружбу, зі спільною обороною проти совєтського гегемонізму. Охороняючи Південно-Східню Азію від нього, договір послабить московсько-большевицький тиск на Західню Европу. Кремлівські стратеги це розуміють, тому „Правда'', твердячи про скерованість договору проти СССР, з занепокоєнням підкреслює, що він „є виявом зарису спільної стратегії Вашінґтону і Пекіну, контури якої зарисувалися під час візити З. Бжезіньского у Пекіні''. В переполосі бачать кремлівські стратеги сталінського гнізда, як між японсько-китайським договором про мир і дружбу та американсько-японським договором про безпеку'' і твориться азійське НАТО („Правда'' 8-15).

Рік тому (у вересні 1977 року) Ден Сяо-пін (заступник голови ЦК Комуністичної партії і начальник штабу Армії) в розмові з американськими кореспондентами дорікав ЗСА за економічну і технічну підтримку СССР. Вказуючи, що технічно-економічне відставання большевицької імперії, він називав економічну підтримку її найбільшою короткозорістю, яка нагадує короткозорість англійців у 1933 р., які тоді думали, що поступками Гітлерові задобрять його.

Японсько-китайський договір переполошив кремлівських володарів, переплутав карти в кремлівській стратегії визвольного загарбництва. В розгубленні вони забули про свої погрози Японії, а заговорили про невдоволення азійських народів японською економічною експансією. Наголошуючи скерованість договору проти СССР, в „Правді'' ніби з співчуттям говориться, що Японія „піддалась диктатові Пекіну'' і стала співучасником китайської експансії, послаблюючи свою самостійницьку зовнішню політику. Від того її не врятує злагіднююча стаття в договорі, що він „не послабить самостійницьких позицій з третіми старанням тих країн, що його підписали''. І. Александров, якого вважають на Заході найближчим політичним референтом Л. Брежнєва, лає „китайських відступників'' за розпалювання війни в Азії, підсилюючи ненависть і ворожнечу між народами. Це ознака того, що китайська діяльність дуже їм дошкуляє, в діях Китаю вони бачать загрозу для СССР. Характеристично, що словоблудство совєтської преси стримане відносно ЗСА, майже не згадується „гра на китайську карту''.

Нові політичні вітри, що виникли у великому політичному трикутнику, мов би сприятливі для повного унормування відносин між ЗСА і КНР. На одній з останніх пресових конференцій президент Картер підкреслив своє прихильне наставлення до нормалізації дипломатичних відносин з КНР. Як виглядає, нині до того йде і то куди швидше, як писав Мао: „Коли Америка не визнаватиме нас 100 років, то визнає в 101 році''. Політична погода змінилася, і Китай наполегливо шукає того, а московсько-большевицька стратегія визвольної експансії прискорює ту неминучість.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 1 — 78

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
			172	Базюк К. Ф.	4.00
			176	Турко А.	5.60
5	Тур С.	2.75	184	Дупій П.	9.72
5	Мінко С.	4.00	194	Костів І.	2.20
25	Дзядів Н.	2.90	203	Нич С.	2.75
42	Бачинський Ю.		216	Ходан Т.	5.20
	і М. О.	5.00	216	Грабик О. Г.	10.20
47	Кардашинець Т.	5.20	240	Озарко І.	5.50
47	Гарас А.	6.30	240	Жовнір М.	10.80
66	Мадзій А. О.	3.50	292	Швед М.	25.00
88	Квас В.	4.55	292	Мокрий С.	7.80
88	Квас В.	4.35	292	Мокрий І. І.	6.00
88	Вергун В.	4.20	293	Лайкош С.	5.80
94	Захарків О.	1.50	293	Процько П. Б.	4.20
94	Захарків І.	1.50	293	Процько П. Л.	4.20
128	Саноцький О.		316	Ґалашер А.	1.50
	та Вацнкевич В.	2.00	316	Флечер Г.	3.00
130	Прешляк В.	1.50	325	Осцяк Н.	4.35
130	Ярема Г. П.	7.80	334	Заволович В.	4.75
130	Прешляк І.	1.50	345	Пригар М.	4.20
130	Перепелюк С. А.	2.00	345	Пригар О.	4.60
146	Карп Т.	31.56	345	Тоцький С.	4.05
158	Житинський А.	5.60	345	Єрмоленко С.	3.00
158	Трункес А.	1.50	345	Гайдак П.	5.50
158	Кучерська Л.	1.50	345	Годинський В.	1.50
158	Буш С. І.	8.40	345	Филинович В.	7.02
158	Таранко С.	2.75	345	Галилов Н.	3.90
158	Саноцька Е.	2.50	345	Ланге Євгенія	3.90
158	Слюсар С.	1.00	345	Гончаренко Ю.	5.00
158	Данилів П.	1.00	345	Ельників О.	2.80
158	Отендрейт А.	1.00	345	Георгієнко Ю.	7.50
158	Кіт М.	1.00	345	Гунтер О.	3.00
158	Подубинський І.	1.00	345	Яцький О.	5.00
158	Бігун М.	1.00	367	Ґуран Н. П.	1.50
158	Лукіянський Ф.	1.00	367	Ґуран К.	1.50
158	Лапичак П.	1.00	367	Ґуран М. А.	1.50
171	Явний С.	1.50	367	Ґуран Ф. Г.	1.50
171	д-р Явний Г.	1.50	379	Чучук С.	1.50
171	Явний О.	3.50	379	Чучук С.	4.05
171	Явний Р.	3.50	345	Кириленко С.	7.80
171	Гавриляк П.	1.50	432	Ройко Л.	8.70
172	д-р Базюк В. І.	5.80	432	Бойко В.	18.75
172	Базюк С. І.	4.00	432	Бойко В.	2.50
172	Базюк М. І.	4.00	432	Пендорак М.	13.20
172	Базюк Е. С.	4.00	492	Ошія Н.	10.00

Сума проголошених чеків 407.70
Раніше проголошених 50,332.72

Разом: 50,740.42

Лідія Федус — бакаляр з біології

Лідія Федус

Лідія Федус із Лексінгтону, Масс., дочка Петра і Алли Федус і довголітня членкиня 238-го Відділу УНСоюзу в Бостоні, закінчила весною Сміт коледж в Нортгамптоні, Масс., діставши звання бакаляра біології. Спеціялізуючися в біології клітин, вона вчилася один рік, третій рік вона студіювала в Массачусетському Технологічному Інституті, де працювала в лябораторії професора, спеціяліста з клітинної біології.

Тепер вона дістала повну стипендію на докторську програму в ділянці молекулярної біології і біохемії і розпічне студії в кінці серпня у Нюйоркському стейтовому університеті в Стоні Брук.

Н. Н.

СОЛІСТИ КИЇВСЬКОГО ТЕАТРУ ЗДОБУЛИ ПЕРШЕ МІСЦЕ

Київ. — У Токіо відбувся Другий Міжнародний конкурс артистів балету, на якому солісти Київського театру опери та балету ім. Т. Шевченка Л. Сморгачов і С. Лукін здобули перше місце і золоту медалю за виконання па-де-де з балетів „Дон-Кіхот'', „Чіполліно'', „Спляча красуня", „Лебедине озеро" і „Жізель".

КОНГРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського Конгресового Комітету Америки

Ч. 30. СЕРПЕНЬ 1978

ЗМІНА ВАРТИ

На іншому місці названо ті Загальні Збори чи Конвенції кількох головних централь установ і організацій, які входять в систему УККА і разом з іншими установами й організаціями творять Український Конгресовий Комітет, централю централь. На тих зібраннях обрано нові керівні органи. Деякі обрали нових людей, деякі переобрали давніх керівників. За статутом УККА — кожна його складова частина — автономна, вона керується власними статутами, кожна з них має за собою власну традицію, кожна з них має власні внутрішні проблеми, які визначують хід, зміст і вислід таких їх великих зібрань.

Поза всіма сумнівами стоїть правда, що найповажнішу ролю в УККА грають наші чотири братські Союзи. Вони були основниками УККА, вони охоплюють найчисленніший зорганізований масив українських людей в З'єднаних Стейтах, їхніми членами є найактивніші громадяни і громадники в усіх ділянках нашого життя, вони зібрали найповажніший капітал гроша, але ще, може, поважніший капітал заслуг для всієї нашої спільноти, для всієї української справи, тому вони користуються найповажнішим авторитетом. Ото ж правильно й логічно вся наша громада в ЗСА з зацікавленням стежила за ходом подій на терені наших братських Союзів, які частинно довели до поважних персональних змін на керівних становищах.

Найповажніша зміна прийшла на становищі головного предсідника Українського Народного Союзу. Числом свого зорганізованого членства, заслугами для української справи взагалі та української спільноти в ЗСА зокрема та сумою зібраного грошового капіталу — це найбільша установа в українському вільному світі. Очевидно, це тільки одна з централь, але вона була, є і напевно буде найактивнішою в системі УККА. Не маємо сумнівів, що новий головний предсідник УНСоюзу, поважний адвокат, який досконало володіє обома мовами, буде не менше активним в Екзекутиві УККА, як був ним його попередник.

Головний предсідник Українського Робітничого Союзу, який перезвав себе Українським Братським Союзом, залишився той сам і він є тепер екзекутивним віце-президентом УККА, який — як зоповів був зразу — тісно і гармонійно співпрацює з Централею УККА. Зате зміна прийшла на становищі головного предсідника Союзу Українців Католиків — Провидіння: давній голова тієї установи своїм тактом, розумом, своїм тонким вичуттям громадських справ і своєю охочістю до праці і співпраці в УККА, здобув собі загальну пошану й симпатію і дуже жаль, що важка недуга спонукала його зректися свого становища в „Провидінні" і тим самим автоматично виступити з Екзекутиви УККА. Не маємо сумніву, що його наступник, також високоосвічений і громадським духом пройнятий духовник, стане також активним членом Екзекутиви.

Переобраним став головний предсідник Української Народної Помочі — переобраною стала також голова Союзу Українок Америки, одної з найповажніших наших централь, яка охоплює більшість зорганізованого українського жіноцтва в Америці. Всі тут згадані, ті, які були й відійшли і ті, які залишилися на своїх становищах чи прийшли на зміну своїм попередникам — це найповажніші українські люди в цій країні і найповажніші члени верхівки української громади в З'єднаних Стейтах.

Хоча правдою є, що всі діла творять люди і що тому вислід праці залежить від людини — її формату, освітнього рівня, ініціятивности і працездатности — проте правдою також є, що люди минаються, а установа залишається. Український Конгресовий Комітет виказав за час свого існування свою повну життєздатність і необхідність екзистенції для добра нашої громади в цій країні та цілої української визвольної справи. Ніхто краще не знає, як Централя УККА, що не все в цій нашій установі ідеально добре і правильне. Але де у світі існує така велика установа чи організація, де все було б ідеально добре і де не було би ніяких недоліків?! Український Конгресовий Комітет має своїх, так мовити, хронічних критиків, але декто з них є „професійним" критиком, який критикує всіх і вся, тільки не має почуття самокритики. Централя УККА, його Екзекутива і Крайова Рада, ніколи не заперечували, що критика не тільки допускальна, але й потрібна: щоби була конструктивною критикою, а не деструктивною ланкою. У верхівці УККА стояли вже різні люди. Вони змінялися, бо інакше й бути не могло. Але кожна така зміна варти проходила під тим самим гаслом: репрезентуючи громаду — діяти для громади і завжди старатися осягати в межах мінімального бюджету максимально можливі успіхи. Так було і так буде.

Відбулося засідання Екзекутиви УККА

В суботу, 26-го серпня 1978 р. відбулося в Централі УККА у Ню Йорку засідання пленуму Екзекутиви, у приявності 25-ти її членів. Проводив урядуючий віце-президент Іван Олексин. В засіданні взяли участь також нові головні предсідники — від УНСоюзу адв. д-р Іван Флис і Союзу Українців Католиків „Провидіння" о. кан. Роберт Москаль. Обрано 20 делегатів за 3-ій СКВУ, по-половині від Відділів та керівних органів. Фінансові справи 3-го СКВУ реферував проф. Б. Гнатюк, організаційні — І. Білинський, концерт — І. Базарко, бенкет — І. Винник, загальні фінанси УККА — Уляна Дячук. Створено Комітет для відзначення роковин штучно Москвою створеного великого голоду в Україні. Д-р І. Флис інформував про плян УНСоюзу влаштувати у Вашингтоні маніфестацію в обороні в'язнів в Україні, у співпраці з професором Левом Добрянським, президентом УККА. Обмірковувано теж складну проблему зв'язків з росіянами-антикооніялістами. Докладніше про те засідання і коментарі про деякі заторкнені там справи — у наступному числі „КВ".

III СКВУ — КОНЦЕРТ —	III СКВУ — БЕНКЕТ —
23-го ЛИСТОПАДА, 1978	Субота, 25 ВЕРЕСНЯ, 1978
год. 6:30 вечором	год. 7:00 вечором
CARNEGIE HALL	Ген. Петро ГРИГОРЕНКО
7th Ave. & 57th St.	— головний промовець

СКВУ — І БАЙДУЖНІСТЬ ГРОМАДЯНСТВА

Несповна три місяці ділять нас від переведення в Ню Йорку 3-го Світового Конгресу Вільних Українців. Але — дивна і невтішна річ — в українській пресі нема на цю тему майже ніякої дискусії, так, наче би українська громада не цікавилася великою і многогранною проблематикою, тісно пов'язаною із 3-ім СКВУ. А втім, це має бути не тільки нова могутня маніфестація всього українського вільного світу — могутня маніфестація вірности ідеалам державницької волі, але й має стати форумом, на якому треба би розглянути прерізні актуальні складні проблеми та прийняти рішення, які не обмежувались би до паперових резолюцій.

Проблематика СКВУ охоплює перш за все характер і структуру його Секретаріяту. 8 років, які проминули від 1-го СКВУ, також у Ню Йорку, на превеликий жаль виявили таку, скажім делікатно, бліду діяльність Секретаріяту — чи то за концепцією ротаційної системи щодо осідку Секретаріяту (ЗСА, Канада, Европа), чи за концепцією постійного осідку впродовж цілої каденції, що зацікавлення громади тією установою мусило змаліти. Так завжди буває: коли якась установа метка, активна, має наявні успіхи у своїй праці, то вона атракційна і популярна. Коли ж не може виказатися поважнішими конкретними успіхами, то навіть її найповажніша фірма не всилі захоронити її від збайдужіння суспільности. Відсутність ясно окресленого характеру, завдань і цілей Секретаріяту СКВУ створює поважну трудність його кожночасним керівникам. Правду казав один з його видатних діячів, що коли Секретаріят СКВУ є еманацією наймогутнішого з'їзду всієї української вільної громади у діяспорі, то не можна його „відполітизувати". Але правдою є також, що надано Секретаріятові СКВУ характер громадської, а не політичної верхівки і що тому діяльність Секретаріяту повинна зосереджуватися на таких важливих для всієї української спільноти, розсіяної у діяспорі, громадських справах, які самі собою становлять теж „політікум". Бо ж збереження нашої особовости та нашої молоді при українстві — це теж „політікум". Але практично розв'язати цю і подібні інші цілі — трудна справа. І які це справи та як їх реально й конструктивно розв'язувати — це власне й повинно би стати предметом широких дебат на сторінках вільної преси. Тим часом про це ані чичирк.

Правда, покликано до життя різні Комісії для 3-го СКВУ. Але ці Комісії мають в першу чергу зайнятися безпосередньо самим Конгресом, а не плянуванням праці Секретаріяту, який вирине з 3-го Конгресу. Само зорганізування 3-го СКВУ, щоб не було недоліків двох попередніх — особливо Другого СКВУ — вимагає поладнання маси сутотехнічних подробиць, але й також такої підготови, щоби той 3-ій СКВУ мав свій глибокій ідейний зміст, не був трафаретним повторенням своїх двох попередників і став дійсно межовим стовпом на дальшому шляху нашої вільної громади. Тому це просто нельояльно скидати всю цю працю на плечі обраних Комісій — їм треба допомогти і таку допомогу повинна дати якнайширша громада своїм активним зацікавленням, своїми дебатами на сторінках преси, своїми суґестіями і з'ясуванням різних сумнівів ще перед з'їздом кругло одної тисячі вільних українських людей на цю нову маніфестацію єдности. Самої маніфестації замало. Самого вибору нового Секретаріяту замало. Треба духової і ділової атмосфери на 3-му СКВУ і треба реальної конструктивної праці нового Секретаріяту.

Дивна апатія, яку українська грамада проявляє в цій справі — сумне явище. Хочемо потрясти громадою, щоби вона позбулася цієї апатії і той короткий час, який залишився до відкриття 3-го СКВУ, використали на заповнення сторінок існуючих вільних часописів своїми голосами про всі речі, які причетні, безпосередньо і посередньо, до 3-го Світового Конгресу Вільних Українців.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

У дні 22-го липня 1978 р. в Ню Йорку відбулося пленарне засідання Підготовчого Комітету III Світового Конгресу Вільних Українців. В ньому взяли участь о. митрат д-р Василь Кушнір, голова; Йосип Лисогір і Микола Плав'юк, заступники голови; д-р Микола Кушпета, голова Програмової Комісії; ред. Ігнат Білинський, голова Організаційної Комісії; о. митрат Мирослав Харина, голова Комісії церковно-релігійних справ; д-р Богдан Гнатюк, голова Фінансової Комісії; Леонід Філь, голова Номінаційної Комісії; мгр Іван Базарко, голова Мистецької Підкомісії; мгр Іван Винник, голова Бенкетової Підкомісії; Василь Кирилюк, голова Верифікаційної Комісії; Іван Олексин, екзекутивний заступник президента УККА; мгр Борис Потапенко, керівник бюра СКВУ в Ню Йорку, та д-р Аскольд Лозинський, відпоручник Відділу УККА в Ню Йорку.

У висліді проведеної підготовчої праці стверджено, що III СКВУ відбудеться в днях від 23-го до 26-го листопада 1978 р. в готелі „Американа", 801 Seventh Avenue, Tel. (212) 581-1000 . Напередодні Конгресу відбудуться з'їзди і конференції Рад і Комісій СКВУ та міжкрайових організацій — членів СКВУ. Всі вони повинні закінчити свою працю перед відкриттям III Конгресу СКВУ.

В дні 23-го листопада 1978 р. о год. 2.00 по полудні відбудеться екуменічний молебень у Катедрі св. Патрика в Ню Йорку з участю Владик і священства Українських Церков. Святочне відкриття III Конгресу відбудеться того ж дня о год. 4.00 по полудні в готелі „Американа" з окремим відзначенням 60-річчя проголошення Державної Суверенности й Соборности Українського Народу.

В програмі Конгресу передбачено звіти керівних органів СКВУ за останніх п'ять років та дискусії над ними, три програмові доповіді, евентуальні поправки до статуту СКВУ, вибір нових керівних органів СКВУ, схвалення бюджету СКВУ та схвалення напрямних дії СКВУ на чергову каденцію.

Окремо намічено плян акції під кличем „В обороні прав України і поневолених Москвою народів — за деколонізацію СССР", про що наша спільнота буде своєчасно повідомлена.

У четвер, 23-го листопада 1978 р., о год. 6.30 вечора в залі „Карнеґі Голл" відбудеться конгресовий концерт з участю чоловічого хору „Гомін" з Англії, жіночого хору „Веснівка" з Торонто, Канада, мішаного хору „Думка" з Ню Йорку та Павла Плішки, баса Метрополітальної Опери Ню Йорку. В суботу, 25-го листопада, о год. 7.30 вечора в готелі „Американа" відбудеться конгресовий бенкет з участю делеґатів, почесних гостей Конгресу та широкої української громади Ню Йорку й околиці. До участи в конгресовому бенкеті запрошено представників американського уряду та урядів інших країн українського поселення і представників світових конгресів інших народів. На головного промовця Президія Секретаріяту СКВУ вирішила запросити генерала Петра Григоренка.

Президія Секретаріяту СКВУ пригадує, що управненими до висилки делеґатів на III СКВУ є: Українська Католицька Церква — 20 делеґатів, Українська Православна Церква — 20 делеґатів, Українські Євангельські і Баптистські Об'єднання — 10 делеґатів, центральні репрезентації Канади, ЗСА, Европи, Австрії, Арґентини і Бразилії — по 20 делеґатів, міжкрайові надбудови — члени СКВУ — по 5 делеґатів, крайові організації — члени СКВУ — по 3 делеґати. Зголошення слід закінчити до 31-го серпня 1978 р. на адресу Президії Секретаріяту СКВУ.

Крім управнених делеґатів, Президія Секретаріяту СКВУ запросила як почесних гостей Конґресу Владик Української Католицької та Української Православної Церков, членів Проводів Українських Євангельських і Баптистських Об'єднань, голів українських монаших чинів, лідерів українських політичних організацій та установ. Всі центральні репрезентації запрошують на III СКВУ представників урядів країн свого поселення та парляментаристів українського роду. До почесної Президії III СКВУ Президія вирішила запросити представників Українських Церков, голову СФУЖО і голів центральних репрезентацій Канади, ЗСА, Европи, Австрії, Арґентини і Бразилії. Всім зголошеним делеґатам бюро Президії Секретаріяту СКВУ вишле окремі картки резервації готелевих приміщень. Всі гості, які бажають перебувати в готелі „Американа" під час Конґресу, повинні зробити резервації безпосередньо в адміністрації готелю. Для одержання знижкових цін, слід зголосити, що гості братимуть участь у III СКВУ.

Конгресова оплата для делеґатів Конгресу становить 50.00 дол.; конгресова оплата для гостей Конгресу — 20.00 дол.; квитки вступу на конгресовий бенкет — 30.00 дол.; квитки вступу на конгресовий концерт — 5.00, 7.00 і 10.00 дол. Оплата за бенкетовий квиток включена в конгресову оплату делеґатів. Всі делеґати і гості одержать друковані звіти з діяльности Президії Секретаріяту СКВУ та видання в англійській мові з інформаційними матеріялами про діяльність СКВУ на відтинку оборони українських політичних в'язнів, Церкви і релігії в Україні. Окремо можна буде набути збірник СКВУ та інші видання.

Проведення запляннованої програми Конгресу і його підготова коштуватимуть, на основі досвіду з I і II Конгресів, біля 100,000.00 Тому Президія Секретаріяту СКВУ закликає проводи центральних репрезентацій, міжкрайових надбудов і крайових організацій в часі від 15-го вересня до 15-го жовтня 1978 р. провести збірку на фонд III СКВУ. Всю українську громаду просимо підтримати цю акцію і складати пожертви через центральні репрезентації або прямо на адресу Президії Секретаріяту: 239A Bloor St. West, Toronto, Ontario, Canada, M6S 1P6.

Одночасно закликаємо тих, які ще не розчислились за Травневу Збірку, або не вплатили в цілості задеклярованих пожертв, скінчити розрахунки не пізніше 31-го серпня 1978 р. з Президією Секретаріяту СКВУ, щоб можна було з нагоди III СКВУ опублікувати повний список жертводавців на фонд СКВУ, як також наділити грамотами поодиноких осіб за вплачені більші пожертви.

Президія Секретаріяту СКВУ закликає проводи складових організацій подбати, щоб усі вони були заступлені своїми делеґатами на III СКВУ. Українську спільноту просимо підтримати збірку на фонд СКВУ і масовою участю в екуменічному молебні, концерті, бенкеті, як також у нарадах III Конгресу в характері гостей дати вияв солідарности, єдности і сили нашої спільноти у вільному світі. Тільки об'єднано ми зможемо гідно заманіфестувати наше бажання і здібність допомогти українському народові в його боротьбі за визволення і скріпити силу української спільноти поза межами України.

Президія Секретаріяту СКВУ

1-го серпня 1978 р.

НОВІ ВАЖКІ ВТРАТИ

ПАМ'ЯТІ д-ра МАТВІЯ СТАХОВА і д-ра Вол. ГАЛАНА

Така наша сумна дійсність, що майже кожне число цього офіційного органу УККА мусить користуватися наче постійною темою — великими втратами, що їх зазнає наша установа і все українське суспільство. В останніх тижнях знову відійшов у вічність цілий гурт поважних громадян і громадянок, з-посеред яких треба на цьому місці згадати бодай двох — які були тісно пов'язані з українським громадським життям в цій країні та зокрема тісно й безпосередньо працювали у керівних органах УККА.

Д-р Матвій Стахів — видатний журналіст, політик і громадський діяч, доктор прав з дипломом від державного Карлового університету у Празі, професор права в Українському Вільному Університеті та автор сьомох творів з ділянки новітньої історії України, колишній голова НТШ-А, та від довгих літ член Екзекутиви УККА. Був членом Статутової і Видавничої Комісій УККА, брав активну участь у кількох останніх Конгресах Українців Америки, був однаково активним учасником українських визвольних змагань, як активним громадсько політичним діячем в Західній Україні і після переїзду за море — у цій країні. Був неспокійним духом, з колишнього галицького радикала еволюціонував „направо", але ніколи не змінював свого самостійного державницького „кредо" і ніколи не сходив з позиції активного громадського діяча-конструктивіста. Тому він завжди беззастережно підтримував УККА, навіть в тому короткому періоді, коли його братська установа стримувалася від активної праці в нашій централі централь. Помер 2-го червня на 83 році життя, несподівано під час відвідин у свого сина у Каліфорнії, здалека від свого постійного місця замешкання у Скрентоні, Па., де довгі роки був редактором „Народної Волі". Кольоритна постать, яка мала своїх звеличників і противників, як їх має кожна людина понад пересічну мірку.

Хоч цілком іншим характером і життьовими зацікавленнями — проте дещо спільного мав з д-ром Матвієм Стаховим другий видатний діяч, який відійшов від нас — **д-р Володимир Ґалан** — він також був активним вояком під час наших визвольних змагань, він також дістав ступінь доктора прав у чеському Карловому університеті у Празі і він також був членом Екзекутиви УККА за ввесь час існування нашої установи. Але д-р Володимир Ґалан тримався завжди осторонь політичних партій, стояв поза і понад партіями, був людиною великого формату, переконаний, що найтвердшою основою громадського життя є економіка. Він завжди підкреслював й уболівав, що українці не мають належного зрозуміння для двох чинників, від яких залежить воля народу: для війська і для економічних справ. З іменем д-ра Володимира Ґалана нерозривно зв'язаний культ українського війська, бо він не тільки був сотником УГА, командиром „батерії смерти", історію якої закріпив в окремому своєму книжковому творі, але й ініціятором і довголітнім головою Стрілецької Громади в ЗСА, ще у 1925 році, та до своєї смерти був головою Об'єднання б. вояків-українців в Америці. І з його іменем нерозривно зв'язана історія всієї нашої громади в Америці, бо ж новий „приплив крови", що влився в українсько-американську громаду після Другої світової війни, був його, Володимира Ґалана, головною заслугою; адже Володимир Ґалан був від заснування Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) спершу його екзекутивним директором, потім його президентом і його організаційному талантові, його енергії та впертості у праці треба завдячувати, що кругло 60.000 нових іміґрантів-скитальців прибуло сюди після катастрофи, що її зазнала Україна у Другій світовій війні. Він дбав також, щоби переселювати цілі культурні гурти — хори, театральні дружини, музик, образотворчих мистців. Він мав подивугідне розуміння ваги друкованого слова, тому його заслугою було заснування „Голосу Комбатанта", який згодом, у співпраці з Братством кол. вояків І УД УНА став „Вістями Комбатантів", єдиним українським військово-історичним журналом у світі. Його розуміння ваги української книжки виявилося близьким зацікавленням В-вом „Червона Калина", що його головою був також до останніх днів свого трудолюбивого життя. Як фахівець-банковець — зробив „Українську Щадницю" у Філядельфії одною з найповажніших наших фінансових станиць в Америці. Був довгий час головою Контрольної Комісії УНСоюзу і був справжнім піонером українства в ЗСА, справжнім вояком-громадянином. Помер 15-го серпня 1978 на 86 році життя, коротко після відзначення у Філядельфії 85-річного ювілею його життя і його відхід теж залишив пустку, що її трудно заповнити. (І.К-н)

ШАНОВНІ ГРОМАДЯНИ:

Кожна громадсько-суспільна праця й проведення акції для добра української спільноти вимагає матеріяльної бази — вимагає фінансів.

Лише власними фондами, що їх пожертвує українська громада у вільному світі, можемо гідно й незалежно боронити українську національну справу.

Світовий Конгрес Вільних Українців може відбутися і перевести свою працю виключно завдяки фінансовій допомозі української спільноти у вільному світі.

Проведення Третього Світового Конгресу Вільних Українців, зокрема продовження діяльности Секретаріяту СКВУ, вимагають значних коштів. Тому просимо Вас поспішити із щедрими датками.

Не ждіть на збірщиків, щоби вони прийшли до Вас. Збірщиком для кожного із нас має бути наша совість, наша національна свідомість, наша гордість, що можемо щедро пожертвувати для добра української справи, й наше благородне почування, що ми чесно виконали свій національний обов'язок.

Віримо, що ніякі ворожі підшепти й затії, ніякі віддалі від України, ні час ні простори не приглушили Вашого патріотичного почування.

Віримо українській людині так гаряче, як віримо в слушність боротьби народу за волю.

Український Конгресовий Комітет Америки, Інк. і Фінансова Підкомісія для підготови Третього СКВУ.

Перешліть Ваш даток на Фонд Третього Конгресу СКВУ. Чеки виставляти на:

Ukrainian Congress Committee of America

203 Second Ave. New York, N.Y. 10003

Датки можна відчисляти від доходового податку покликуючись на число: 13-5600215.

До Українського Конгресового Комітету Америки:

Доцінюю діяльність СКВУ і бажаю причинитися до успішного відбуття Третього Конгресу СКВУ, а зокрема продовження діяльности Секретаріяту СКВУ, тому пересилаю чек на $ ....

підпис і адреса

КОНВЕНЦІЇ БРАТСЬКИХ СОЮЗІВ

Д-р Іван Флис

Іван Олексин

У травні і червні 1978 відбулися конвенції (Загальні збори) трьох існуючих у ЗСА Братських Союзів — четвертий перевів вибори нових керівних органів наприкінці минулого року письмовим плебісцитом.

Найбільша і найбільш впливова в українському суспільстві братська організація **Український Народний Союз**, заснований у 1894 році, з осідком у Джерзі Ситі, Н. Дж., перевів свою вже 29-ту з черги конвенцію у днях 22-27 травня ц.р. у Піттсбурзі, Па. Кругло 450 делегатів обрали з-посеред трьох кандидатів на головного предсідника найбільшою скількістю голосів **д-ра Івана Флиса**, адвоката з Ню Йорку, дотеперішнього заступника головного предсідника. Його попередник, Йосип Лисогир, був головним предсідником УНСоюзу впродовж 4-ох каденцій від 1962 року, виповнивши також кругло однорічний час після смерти бл.п. Дмитра Галичина. Заступником головного предсідника УНСоюзу став тепер д-р Мирон Куропась, кол. спеціяльний асистент кол. президента Форда для етнічних справ, на головного скарбника переобрано Уляну Дячук, переобрано також на головного секретаря Володимира Сохана, а на головного організатора обрано Василя Оріховського. Заступниками головного предсідника залишилися також надалі пані Марія Душник і сенатор Павло Юзик, він же представник УНСоюзу на Канаду. Головними радними стали: А. Дорошенко, Текля Мороз, А. Джула, д-р А. Лозинський, Т. Шмаґала, Анна Гарас, Гелен Олек, І. Одежинський, М. Кальба, М. Хоманчук, Р. Куропась, М. Сорока і Є. Репета. Головна Контрольна Комісія: д-р Богдан Футей, проф. Іван Телюк, о. Степан Біляк, проф. Богдан Гнатюк і Іван Геврик.

УНСоюз є організацією, що має найбільш зорганізованих членів в усьому вільному українському світі, кругло 90.000 мужчин, жінок і дітей, та найбільший капітал кругло 43 мільйони дол., видає теж щоденник „Свободу", англомовний „Український Тижневик" і дитячий місячник „Веселку", як теж щорічні Альманахи-Календарі і спорадичні книжкові твори.

Цей людський і матеріяльний актив та потенціял призначає УНСоюзові наче автоматичну особливу ролю в українському суспільстві, яку він світло виконував головно до часу, коли після Другої світової війни прибула до ЗСА масова хвиля нових іміґрантів, між ними багато фахівців різних ділянок культури, і тим самим перебрала від Братських Союзів частину їхньої давньої праці.

Між тими, які особисто вітали 29-ту канвенцію УНСоюзу були також сенатор Боб Дол і ректор УВУ з Мюнхену проф. Володимир Янів. Від Екзекутиви УККА — вітали делеґатів: Іван Олексин, Слава Рубель і Юрій Нестерчук.

Український Робітничий Союз, заснований у 1910 році з осідком у Скрентоні, Па., перевів теж свою 19-ту з черги конвенцію 19-22 червня 1978 на власній відпочинковій оселі „Верховина" у Ґлен Спей, Н.Й. Найважливішою постановою тієї конвенції була зміна назви з „Робітничого" на „Братський" Союз. Переобрано на головного предсідника **Івана Олексина**, його заступниками є Степан Віхар і Ярослав Пронко, а д-р Роман Ричок — головний секретар, Едвард Попіль — касир, д-р М. Чаповський — асистент секретаря і Йосип Харина — асистент скарбника. Контрольна Комісія: П. Коновал, Й. Слевінський, Р. Данилюк, Д. Корбутяк та І. Андрієвич. Членами Головної Ради стали З. Коморницький, М. Бойчук, Віра Гаркуша, Я. Кульчицький, П. Довбачук, В. Іванців, І. Смолій, О. Калата, Валентина Родак, В. Леськів, М. Мохнач і А. Палко.

о. кан. Роберт Москаль

Володимир Мазур

УБСоюз має коло 25.000 членів і понад 10 мільйонів долярів. Видає тижневик „Народна Воля" і місячник „Форум". Від УККА промовляв на бенкеті Іван Базарко.

Союз Українських Католиків „Провидіння" з осідком у Філядельфії, Па., перевів ще в 1977 році останні вибори письмовим шляхом, при чому Виборчу Комісію становили о. М. Федорович, мґр І. Базарко і інж. Р. Кравців. Новим головним предсідником став **о. кан. Роберт Москаль**, його заступником д-р Олександер Білик, касиром Стефанія Волчок, рекордовим секретарем Богдан Казанівський, фінансовим секретарем Богдан Тодорів, організаційним референтом Іван Смолій. Контрольна Комісія: Юрій Нестерчук, д-р Ярослав Бернадин і Лев Пришляк.

„Провидіння" має понад 19.000 членів і 8 мільйонів долярів. Його органом є „Америка" — тричі в тиждень.

Український Союз „Народна Поміч" з осідком у Піттсбурзі, Па., мав свою 19-ту конвенцію 12-13 травня ц.р. у Чікаґо, Ілл. На головного предсідника переобрано **Володимира Мазура.** Його заступниками є Лев Футала і Розалія Сикута, Анна Крупа — скарбник, Ананій Никончук — секретар. Контрольна Комісія: Петро Мицак, Богдан Мороз і Володимир Коваль. Члени Ради директорів: В. Окіп'юк, В. Шуган, І. Крих, Стефанія Воробець, П. Бреславець, О. Щудлюк, М. Кормило, Б. Грицишин, д-р М. Головатий, із залишенням місця на представників Західньої Канади.

Народна Поміч" має коло 8.000 членів і кругло 4 мільйонів майна. Її органом є тижневик „Українське Народне Слово". Від УККА брали участь Д. Григорчук і дир. О. Пшешкевич.

Братські Союзи були ініціяторами й засновниками Українського Конгресового Комітету. Вони далі належать до системи УККА і їхні головні предсідники (президенти) є заступниками президента УККА і за чергою екзекутивними віцепрезидентами, себто насправді керівниками УККА,, що найтісніше співпрацюють з Головною канцелярією (Централею).

Централя УККА вітає всі новообрані керівні органи Братських Союзів і бажає їм якнайкращих успіхів в їхній праці — для добра їхніх установ та всієї нашої громади.

СУА — Конвенція відбулася в Ню Йорку в днях 26 і 27 травня 1978 року.

ВИСТУПИ ген. П. ГРИГОРЕНКА

Генерал Петро Григоренко, колишній один із найвидатніших із найвищими військовими відзначеннями командирів совєтської червоної армії, згодом переслідуваний за виступи в обороні людських прав в ССCP, прибувши до ЗСА на лікування (перейшов важку операцію), був позбавлений совєтського громадянства і став наче автоматично речником українського руху опору проти існуючого в УССР режиму. Співпрацює тісно з УККА і в порозумінні з його Централею устійнив такі свої найближчі виступи:

3-4 вересня, 1978 — у Ґлен Спей, Н.Й., на оселі „Верховина", на З'їзді кол. членів І УД УНА.

8-9 вересня, 1978 — Оттава, Канада, на запрошення сен. П. Юзика, на засіданні канадської групи НАТО.

10-11 вересня, 1978 — Монтреаль, Канада. Громадське зібрання.

15-17 вересня, 1978 — Вінніпеґ, Канада, на Міжнародному сільсько-господарському конґресі, де передбачається участь коло 5.000 осіб включно з совєтською делеґацією. Пресконференція. Інтерв'ю на телевізії.

ДЕЛЕҐАЦІЯ МИТРОПОЛИТА В СПРАВІ СКВУ

(Мгр. Іван Скочиляс) — Філядельфія, 19-го серпня, 1978. Високопреосвященніший Митрополит Кир Йосиф прийняв 19-го серпня, 1978 делеґацію в складі: проф. д-р Богдан Гнатюк — скарбник Світового Конґресу Вільних Українців, мґр Іван Базарко — адміністративний директор УККА, проф. д-р Петро Стерчо — голова Філядельфійського Відділу УККА і мґр Іван Скочиляс — секретар фінансової підкомісії підготови Третього Конґресу СКВУ. Делеґація в довшій розмові поінформувала Митрополита про діяльність Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців і підготову до Третього Конґресу СКВУ, який відбудеться у Ню Йорку 23-26 листопада 1978 року. (Широкий комунікат про ту нараду появився в українській пресі).

Митрополит УКЦеркви в ЗСА Кир Йосиф ШМОНДЮК делеґував до Підготовчого Комітету 3-го СКВУ О. Мітрата МИРОСЛАВА ХАРИНУ, кол. головного предсідника „ПРОВИДІННЯ" і кол. віцепрезидента УККА

ЗАСІДАННЯ ПІДГОТОВЧОЇ КОМІСІЇ III СКВУ

Від ліва: І. Винник, проф. Б. Гнатюк, н. Курилюк, Б. Лавюк, адв. А. Лозинський, дир. І. Базарко, о. д-р В. Кушнір, Й. Лисогір, Б. Потапенко, д-р Кушнета, А. Філь, І. Олексин.

З ПОБУТУ ГЕН. П. Г. ГРИГОРЕНКА В ЧІКАҐО

Пресова конференція. — Цього року в 20-ті роковини проголошення Американським Конґресом закону про Тиждень Поневолених Народів, ген. Петро Г. Григоренко був запрошений Українським Комітетом ТПН на головного промовця в програмі відзначення тих роковин, дня 15-го липня, 1978. В п'ятницю, 14-го липня зустріли Генерала на летовищі О-Гера члени комітету й української громадськости, де він мав пресову конференцію, в котрій взяли участь представники газет етнічних груп, „Голосу Америки" й Чікаґської радіо-пресової аґенції. Проводив конференцією і був перекладачем д-р Борис Антонович, член стейтової леґіслятури.

Виступ у програмі відзначення Тижня Поневолених Народів. — В суботу, дня 15-го липня в середмісті Чікаґа, на репрезентаційній площі ім. Ричарда Дейлі, відбулась 20-та з черги програма відзначення Тижня Поневолених Народів з участю українців, литовців, лотишів, естонців, поляків, хорватів, чехів, сербів, словаків, білорусів, німців, китайців, альбанців, кубинців та представників американських ветеранських організацій, що прибули масово зі своїми національними прапорами, численними транспарентами і портретами совєтських політичних в'язнів. Разом у зборі взяло участь біля 2.000 осіб. Крім того з'явились також численно репрезентанти американської преси, радіо й телевізії.

Програму Тижня Поневолених Народів відкрив голова Міжнаціонального Комітету ТПН лотиш Вікторас Віксніс, запрошуючи до президії архиєпископа Української Православної Церкви владику Константина і духовенство, репрезентантів національних груп та зокрема достойних гостей: консулів Національного Китаю Франка О. Янґа і Литви п. Джозефіну Давжвардіс, ген. П. Григоренка, конґресменів Ф. Анунціо, Руссо, Генрі І. Гайда, б. конґресмена Р. Пуцінського та репрезентанта стейтової леґіслятури д-ра Бориса Антоновича.

Відкриття програми Тижня Поневолених Народів у Чікаґо, 15 липня 1978. Перший праворуч ген. П. Григоренко. Промовляє голова Міжнаціонального Комітету Віктор Вікенін.

Програму дня розпочато внесенням американського державного і національних прапорів поневолених народів та глибоко продуманою молитвою Преосвященого Владики Константина. Проклямацію Тижня Поневолених Народів президента Картера відчитав конґресмен Ф. Анунціо, а проклямації губернатора стейту Дж. Томпсона і мейора міста В. Біландича та резолюції відчитала п. Марія Шпікула, член Українського Комітету ТПН. Їх було прийнято оплесками. Слідували короткі достосовані до теми дня промови конґр. Ф. Анунціо, конґр. Руссо, конґр. Г. І. Гайде, альдермена міста і б. конґр. Р. Пуцінського та д-ра В. Антоновича.

В імені своїх народів промовляли також ген. консул Національного Китаю і консул Литви.

Головним промовцем був ген. Петро Г. Григоренко. — У своєму слові він зложив подяку президентові, конґресові й народові Америки за закон з 1959 року ч. 86-90 про права поневолених народів і зокрема президентові Картерові за його позицію і політику оборони й пошанування людських прав у світі й зокрема в СССР.

Маніфестаційні збори українців Чікаґо. — В неділю, 16-го липня, в Школі Шопена в присутності понад 800 осіб відбулися Маніфестаційні збори українців Чікаґа в обороні українських політичних в'язнів. Промовцем на зборах був ген. Петро Г. Григоренко.

Про виступ ген. Григоренка в Чікаґо звітували всі 4 головні телевізійні станції, декотрі радіостанції, а щоденники „Чікаґо Трибюн" і „Сан Тайм" помістили знімки і прихильні звідомлення.

Через радіовисильню „Голос Америки" був переданий в Україну і поневоленим народам СССР привіт ген. Григоренка

ЛИСТ ДО ЦЕНТРАЛІ УККА

Шановне Панство
Українського
Конґресового Комітету

Я Стефан Шпика вислав дол. 100.00 на Народний Фонд за рік 1978, 1979 і так дальше, і як отримаєте, тих 100.00 долярів прошу дати мені знати, що отримали.

Я роджений 16.6.1895. З краю виїхав року 1913 до Канади, з Канади прийшов до Америки, жив в Еленгавн, Па., в Норт Дакоті, Вайон, Н.Дж., в Ню Йорк Ситі, Річмонд, Лонґ Айленд в Озон Парк і так у других місцевостях, а тепер живу в Пармі, Огайо. Тому, що мій син тут живе, я ніколи не відмовився від пожертв на народні цілі.

Я з краю походжу із села Бурдуляки, почта Станіславчик, повіт Броди —

Остаюсь з пошаною

С. Шпика

ВИКАЗ ВПЛАТ НА С К В У 1/1/78 - 31/7/78

Відділи УККА зібрали на листи:

Ню Йорк, Н.Й.	дол. 1,450.00	Гемонд, Інд.	162.60
Бостон, Мас,	746.00	Ютіка, Н.Й.	150.00
Мілвокі, Віск.	600.00	Вільмінґтон, Дел.	140.00
Рочестер, Н.Й.	416.40	Когоз, Н.Й.	126.00
Трой, Н.Й.	405.00	Сборн, Н.Й.	120.00
Чікаґо, Іл.	397.55	Акрон, Ог.	115.00
Фльорида	387.00	Бріджпорт, Кон.	110.00
Вотерліт, Н.Й.	368.75	Фенікс, Аріз.	105.00
Вашінгтон, Д.К.	340.00	Редінґ, Пен.	104.00
Честер, Пен.	301.00	Сиракюз, Н.Й.	85.00
Ірвінґтон/Нюарк, Н.Дж. /жетони/	300.00	Кемден, Н.Дж.	73.00
Лорейн, Ог.	253.00	Пов. Насав, Н.Й.	66.50
Віллмантик, Кон.	214.00	Картерет, Н.Дж.	60.00
Янґставн, Ог.	204.50	Канзас Сіті	51.00
Керґонксон, Н.Й.	196.50	Норвіч, Кон.	21.00
Оборн, Н.Й. /жетони	50.00		

БЕЗПОСЕРЕДНІ ВПЛАТИ ДО КАНЦЕЛЯРІЇ У К К А

дол. 500.00 Кредитова Кооператива "Самопоміч - Ню Йорк, Н.Й.

дол. 250.00 М. Пирський-Ню Йорк, Н.Й.

дол. 100.00 І. Баган-Перт Амбой, Н.Дж., Р. Іваницький-Ню Йорк, Н.Й., др. А. Литваківський-Кравн Пойнт, Інд., Л. Лозенко-Нюарк, Н.Дж., П. Микуляк-Вільмінґтон, Дел., др. П. Моцюк-Палос Парк, Іл.

дол. 70.00 др. М. Яцух-Ветерсфілд, Кон.,

дол. 50.00 М. Андрейко-Бруклин, Н.Й., І. Бойко-Дітройт, Міш., "Броди" М'ясарня-Ню Йорк, Н.Й., М. Гарасим-Філядельфія, Пен., В. Дмитренко-Мінеаполіс, Мін., М. Давискиба-Маномет, Ма., О. Кузів-Ваяндат, Міш Я. Куровицький-Ню Йорк, Н.Й., др. Л. Мостович-Лексінґтон, Кен., В. Піснюк-Нортпорт, Н.Й., о.митр. М. Харина-Філядельфія, Пен., П. Сміт-Ню Йорк, Н.Й., СУА Відділ ч. 1-Ню Йорк, Н.Й.

дол. 40.00 А. Канучок-Розел, Н.Дж.

дол. 30.00 Ю. Артимишин-Квінс, Н.Й., др. Й. Ховнірович-Вебстер, Н.Й., Д. Шолдра-Джерзі Сіті, Н.Дж.,

дол. 26.00 проф. В. Пакуляк-Мінеаполіс, Мін.

дол. 25.00 М. Антоненко-Денвер, Кол., І. Антоняк-Болтон Лендінґс, Н.Й., В. Бабенко-Парма, Ог., Р. Будзяк-Дітройт, Міш., В. Безоушко-Монт Лорел, Н.Дж., М. Болюх-Сітуейт, Ма., О. Бойчук-Даймонд Поінт, Н.Й. В. Білий-Масапіква, Н.Й., Ю. Василюк-Квінс, Н.Й., др. В. Вірщук-Тайтусвіл, Н.Дж., І. Восколюб-Філядельфія, Пен, Н. Вроблевський-Сиракюз, Н.Й., П. Вох-Сідар Голлс, Н.Дж., Е. Васлей-Геріcбурґ, Пен. М. Герець-Олбані, Н.Й., М. Ганкевич-Нюарк, Н.Дж., о. В. Грабець-Елентавн, Пен., Я. Гладкий-Геріcбурґ, Пен., Е. Гаранчук-Філядельфія, Пен., о.монс. С. Гринюк-Оліфант, Пен., Б. Гнатюк-Філядельфія, Пен., К. Ґордон-Мілвіл, Н.Дж., В. Ґіна-Ню Гейвен, Кон.,

дол. 25.00 В. Дучинський-Клівленд, Ог., др. В. і М. Душник-Бруклин, Н.Й., др. Л. Добрянський-Александрія, Ва., К. Денисенко-Вашінґтон, Д.К. Д. Дмитрів-Рідивуд, Н.Й., С. Диба-Лейк Джордж, Н.Й., В. Задор-Самервіл, Н.Дж., Ю. Залізняк-Рочестер, Н.Й., П. Ікалович-Масмі, Фл., Т. Івасів-Філядельфія, Пен., Б. Кандюк-Квінс, Н.Й., Н. Кузьма-Квінс, Н.Й., П. Кіра-Лігайтон, Пен., др. Я. Качай-Челтенгем, Пен., Е. Каратницький-Філядельфія, Пен., др. М. Коленський-Чікаґо, Іл., В. Кучкуда-Брік Тавн, Н.Дж., С. Кратюк-Денвер, Кол., С. Кузьмович-Філядельфія, Пен., Т. Конецький-Карнеґі, Пен., Б. Комарницький-Лейк Джордж, Н.Й., Р. Копичук-Кліфтон, Н.Дж., С. Лободенко-Філядельфія, Пен., др. А. Лозинський-Ню Йорк, Н.Й., М. Мак-Філядельфія, Пен., О. Махно-Лонґ Айленд Сіті, Н.Й., Я. Масюк-Філядельфія, Пен., К. і К. Пелешок- Ню Йорк, Н.Й., Ю. Пастернак-Даймонд Пойнт, Н.Й., др. К. Перейма-Трой, Ог., Н. Прегар-Мінеаполіс, Мін., І. Раковський-Бронкс, Н.Й., П. Рудяк-Янґставн, Ог., С. Раврич-Лінден, Н.Дж., всч. о.о. Редемптористи-Вашінґтон, Д.К., М. Ривак-Квінс, Н.Й., Т. Стасюк-Вілля Парк, Кол., др. Т. Самотулка-Прінцтон, Н.Дж., А. Сидоряк-Бранзвік, Ог., Ю. Сливка-Даймонд Пойнт, Н.Й., М. Сурмач, Ню Йорк, Н.Й., Ю. Свищук-Ст. Луіс, Міс., І. Свора-Філядельфія, Пен., Д. Слободян-Керґонксон, Н.Й., Р. Слободян-Рендолф, Н.Дж., Український Народний Союз Відділ ч. 235-Росфорд, Ог., Українська Православна Кредитівка-Ню Йорк, Н.Й., Н. Угера-Даймонд Пойнт, Н.Й., др. Іван Флис-Ню Йорк, Н.Й., др. Д. Фаріон-Клівленд Ог., Л. і В. Хомяк- Болтон Лендінґс, Н.Й., Б. Чухак-Даймонд Пойнт, Н.Й., Я. Чернявський-Сковкі, Іл., П. Шандрук-Філядельфія, Пен., А. Шмуль-Лейк Джордж, Н.Й., Р. Шраменко-Кліфтон, Н.Дж., А. Шмуль-Лейк Джордж, Н.Й., Р. Шраменко-Кліфтон, Н.Дж., А. Шкурко-Рочестер, Н.Й., О. Шалай-Дітройт, Міш., А. Ярім-Рочестер, Н.Й., А. Яоюк-Філядельфія, Пен., др. Я. Яримович-Челтенгем, Пен., П. Ярема/Похоронне Заведення/- Ню Йорк, Н.Й.,

дол. 20.00 "Арка" /книгарня/-[illegible]., Боднар і Бардигула-[illegible], О. Бінко, Д. Бакевич, Ю. Бачинський, І. Винник, В. Грабець, Ф. Гоцинець, М. Галій, др. М. Ґой, П. Ґула, П. Дашко, І. Дідич, В. Дитиняк, М. Івасишин, В. Клюфас, Н. Коцелко, Ф. Калуш, М. Когут, М. Капітанець, М. Кулинич, М. Касіянчук, І. Ковальчук, А. Кузишин, І. Луканич, М. Левіш, Г. Мюшин, І. Макар, Я. Митрофанюк, О. Міхаляк, В. Маріяш, М. Маренін, П. Марчика, Ю. і Х. Навроцькі, др. А. Недзвецький, Я. Німилович, др. А. Носоковська-Гірняк, др. П. Остапчук, Я. Оберишин, Г. Петренко, А. Помора, Г. Прілепа, др. Р. Погорецький, І. Романишин, І. Стрижаковський, А. Семенюк, В. Скробач, З. Семенюк, А. Тишовницький, Р. Шоростина, В. Чайка, Т. і А. Школяр, М. Шарко, Й. Янович,

дол. 15.00 С. Берник, І. Бета, П. Байко, М. Гаврилів, І. Ґадзун, М. Ґуральна, А. Демчко, Ю. Зеленський, І. Коровицький, С. Костик, О. Костецький, І. Круліковський, Т. Королишин, Ф. Лукянович, Б. Лесь, Б. Міжак, П. Мороз, В. Мельник, П. Новак, С. Покора, Д. Поліщук, Е. Піндічук, М. Починок, інж. Р. Раковський, М. Солонинка, С. Скрибайло, В. Таращук, В. Фіцик, А. Ярема, П. Яцук.

дол. 12.50 М. Роман

дол. 12.00 У Н Союз Відділ ч. 122

дол. 10.80 П. Демчук

дол. 10.00 др. О. Андрушків, І. Арлінський, В. Барна, о. І. Бура, І. Божик, М. Бойчук, І. Базарко, Я. Бачинський, др. В. Борак, А. Бродин, С. Буган, С. Була, Д. Бунт, Б. Божко, В. Балабан, А. Воробель, П. Василів, В. Воронка, В. Варварів, И. Волхастий, Л. Вербицький, Р. Ганусей, А. Горбач, Я. Гудь, М. Гарасовська, Т. Гуцаль, О. Головацький, Е. Гриньків, Й. Гарасимяк, О. Ґелецінський, М. Ґаладза, К. Ґуран, Я. Дацків, М. Дзвінка, Т. Давчук, І. Демків, др. А. Данів, Т. Еліїв, М. Ржепецька, П. Заяць, М. Зарицька, мґр. М. Зобнів, М. Зацухний, Я. Івахів, Б. Казанівський, П. Карпик, М. Квамюк, І. Кефор, І. Кіщенюк, О. Кобзар, І. Колодій, В. Комикар, С. Кузьмович, С. Кулик, С. Калинич, Я. Козак, Т. Квасницький, Д. Косович, М. Карпяк, Р. Кодин, Н. Клюсик, С. Копчак, І. Костюк, др. Р. Кейбіда, О. Квіцікевич, І. Колодницька, В. Котлярчук, др. М. Климишин, Л. Левицька, М. Луцишин, Р. Лапіка, Г. Лучанко, І. Леско, Р. Лисенко, В. Микита, Л. Мазяк, І. Микитин, Д. Мірчук, Я. Мацелинський, М. Мірза, Г. Мацук, С. Мисюга, О. Нессін, Д. Нестеренко, Т. Новосівський, М. Непорадний, М. Опришко, М. Озга, В. Олейко, М. Онищенко, І. Пелех, В. Плахта, М. Романець, А. Рудзінський, О. Русак, Е. Рубчак, В. Рак, Ресторан "Одеса", М. Садовський, Р. Слиш, П. Слотюк, К. Степовий, П. Собко, В. Сімків, П. Саґаль, др. Я. Сидорак, С. Серабин, о. Н. Старух, А. Скоп, Н. Свистун, М. Сивий, др. Г. Скорецька, Л. Савойка, М. Тимків, Р. Толубяк, В. Теодорович, С. Теслюк, УНСоюз Відділ ч. 245, др. Е. Федик, І. Харамбура, М. Хміль, М. Церковняк, В. Чупа, В. Цюпа, [illegible]. Чеселка, А. Шальський, В. Шкільчик, А. Шашло, В. Юркевич

дол. 7.00 П. Кравецький

дол. 5.60 В. Островський

дол. 5.20 І. Самокішин

дол. 5.00 Р. Беґей, П. Бард, Л. Біронт, М. Барицький, Н. Бартків, О. Балутанський, Ю. Бачинський, О. Буката, І. Бардис, Р. Боґаєць, Д. Владимір, О. Вороняк, С. Волянський, М. Вербовий, А. Галуґа, В. Гриньків, С. Гаєвська, Грицковян, Т. Гаталяк, П. Гевко, М. Дребич, С. Дубас, др. С. Думенко, Г. Дробний, М. Дубровська, В. Єреґа, М. Єйна, С. Зарічний, Д. Захарченко, І. Завуляк, М. і В. Заклинські, Б. Козак, А. Кедринський, Ю. Кривула, В. Куліш, Ю. Кіналь, о. І. Кобат, М. Кравців, М. Кушнір, Е. Корчинська, С. Кіцей, Д. Курилець, П. Круґ, С. Леськів, І. Марків, С. Масс, Б. Мак, Дж. МкКолл, др. Б. Макаревич, А. Отенбрайт, М. Оршуляк, І. Підгірний, С. Попек, А. Пелкх, О. Покорний, С. Підперигора, І. Паппас, А. Пінко, Р. Русинко, І. Рітровський, М. Ротеля, Х. Сенжак, Е. Сірий, С. Слука, Я. Стадник, П. Самойлів, П. Стахів, В. Сікора, Г. Тесленко, М. Томків, В. Флинт, А. Фединський, С. Хомик, о. І. Червінський, М. Юркевич, П. Яців, В. Яґла,

дол. 4.00 П. Єсеп

дол. 3.00 А. Архімовний, К. Васильκевич, Г. Війтишин, Ч. Креденвор, С. Торбин,

дол. 2.00 А. Ґулька, А. Карпович, Н.Н., Д. Пасішниченко, С. Савка, М. Турчин,

дол. 1.00 о. І. Іляшенко.